

กระดังงา สี่ชมพู

ลิซ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนด้วยคาลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้อ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

รัฐเบย์ทุกจังหวัด

กระดิ่งงาชี้ชมพู

โดย ลิซ

ราคา 270 บาท

ลำดับที่ 265

ISBN 978-616-00-1943-4

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2558

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา สังขฤกษ์

ออกแบบปก : วะชิ จักรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท เยลโล่การพิมพ์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : ธัญภาภรณ์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมูวู

กร:ดาบขุนอมสายตารับรั้ง
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

สำหรับคนทั่วไป เมื่อเอ่ยถึงกระดังยา คงจะนึกถึงดอกไม้ที่มี

กลิ่นหอม หรือไม้ก็นึกถึงผู้หญิงม้าย ซึ่งโบราณเขาเปรียบว่าเป็นกระดังยาลนไฟกันไซ้ไหมคะ แต่กระดังยาของผู้เขียนในเรื่องนี้ไม่ใช่กระดังยาลนไฟ เพราะเธอไม่ใช่แม่ม้าย ไม่ใช่คุณแม่เลี้ยงเดี่ยว แต่เป็นคุณป้าเลี้ยงเดี่ยวแทน กระดังยาดอกนี้เลยมีสีชมพูหวานแหววเนื่องจากยังไม่เคยแต่งงาน ทว่ากลับมีลูกแล้วค่ะ

ถ้าถามว่าจริงๆ แล้วเรื่องนี้เป็นแนวไหน บอกเลยเรื่องนี้มีหลายแนว จับจ่ายมากๆ มีทั้งขำ ฮา รัก โรแมนติก และมีการสู้กันระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใภ้อีกเล็กน้อย รวมกัน คลุกๆ เขย่าๆ แล้วจึงออกมาเป็นนิยายแนวครอบครัว...ชะงัน

ปกตินิยายของผู้เขียนเกือบทุกเล่มเน้นถึงสถาบันครอบครัวอยู่แล้วค่ะ สำหรับเรื่องนี้อยากนำเสนอเกี่ยวกับแม่ผัวลูกสะใภ้ที่มักจะมีปัญหากันตลอด ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต...ก็มั่นใจว่ายังคงมีปัญหาแบบว่ารักผู้ชายคนเดียวกันแต่อยู่ด้วยกันไม่ได้ ควบคู่ไปกับคุณค่าในตัว

ของผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่สนว่าคนอื่นจะมองเธออย่างไร เธอรู้เพียงว่าตัวเอง
เป็นอย่างไร และได้ทำทุกอย่างอย่างดีที่สุดแล้วเท่านั้นเป็นพอ
ขอให้มีความสุขกับการอ่านค่ะ

ลิซ

จะก่อกองไฟกองใหญ่มันต้องค่อยๆ สะสมเชื้อเพลิง และ
เตวิชก็รู้ว่าเพลิงรักของเขากับจินตหรา นั้น อีกไม่นานจะลุกโชติช่วง
โดยที่เธอไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

สัญญาที่เกิดขึ้นบนเตียงนี้มีอยู่ว่า เธอจะยอมตามใจเขาบ้าง
เพื่อให้ชายหนุ่มได้ผ่อนคลายเป็นพิเศษ แต่พอหญิงสาวบอกให้หยุด เขาก็
ต้องหยุด

เฮ้อ...เมื่อเรื่องมันเกินเลยมาจนถึงตอนนี้ จินตหรา ก็ยอมรับว่า
เธอยอมเขาแล้วละ นี่ถ้าเตวิชเป็นคนแข็งอีกนิด ไม่รักษาคำพูด
อีกหน่อย ดื้อดึงเอาแต่ใจ ไม่ฟังการห้ามปรามของเธอ ป่านนี้หญิงสาว
คงกลายเป็นภรรยาเขาทั้งทางนิตินัยและพฤตินัยไปแล้ว

ทำไมเขาไม่แหกกฎนะ แบบนี้แปลว่าเธอต้องเป็นฝ่ายบอก
หรือว่า ‘อย่าหยุดนะคะ จำจำยอมแล้วค่ะ’ อี...อายตายเลย ไม่เอา
หรือก

กระดังงา
สีชมพู

1

วันจันทร์ วันเริ่มต้นการทำงานที่...รถติดบรลล์!

ผู้ซึ่งไปทำงานสายอีกครั้งบีบแตรสนั่นเมื่อรถคันหน้าจอดนิ่งสนิท ไม่ยอมขยับทั้งที่เลนซ้ายสามารถขับไปได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องจอดติดไฟแดง แท้ๆ เลี้ยวซ้ายผ่านตลอดใจ ใช้อัดคันข้างหน้าไม่รู้กฎจราจรข้อนี้หรืออย่างไร

จินตหราซึ่งนั่งอยู่หลังพวงมาลัยหงุดหงิดเสียจนบีบแตรสนั่นอีกครั้ง คราวนี้พอเธอบีบแตรบีบ รถยุโรปป้ายแดงที่จอดขวางอยู่ข้างหน้าก็ดับไฟ บอกว่ากำลังจะเลี้ยวเข้าเลนกลางบีบ

“ไอ้ลูกหมี!” หญิงสาวหน้าตาสะสวยด่าลั่นอย่างไม่เกรงใจใคร ก็จะต้องเกรงใจใครที่ไหน พอส่งลูกสาวลงที่โรงเรียนใกล้บ้านเรียบร้อยแล้ว บนรถญี่ปุ่นเก่าๆ คันนี้ก็มีเพียงเธออยู่ตามลำพัง คิดจะด่า สบถ หรือยกนิ้วกลางให้ใครก็ได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นตัวอย่างไม่ดีให้ลูกสาวเก็บไปเลียนแบบ

รถยุโรปของ ‘ไอ้ลูกหมี’ จอดขวางเธออยู่เกือบสิบนาทีที่กว่ามันจะเคลื่อนไปยังเลนกลาง ปล่อยให้รถบุนุโรทั้งของเธอเคลื่อนตัวไปข้างหน้าได้

จินตหราทำปากหุบหมีบ อวยพรคนรวยที่มีเงินจึงเห็นแก่ตัวว่าขอเพียงได้ขับรถหรู ตรูจะขับอย่างไรก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเกรงใจใคร

ไอ้คนพวกนี้นะ เธออยากเอาแบงก์งเด็ยกัดปากมันให้ขาดใจตาย
เหลือเกิน

เออ! เธอเกลียดคนรวย เกลียดคนมีเงิน เกลียด เพราะหญิงสาว
อิจฉาคนพวกนี้เงินแทบกระอักเลือดอย่างไรเล่า

ตัวเธอนั้นแม้จะไม่ได้อยู่ในฐานะที่เรียกว่ายากจนขั้นแค้น แต่ก็ต้อง
ปากกัดตีนถีบมาตลอด ตอนอายุสิบแปดพอกับแม่จากไปด้วยอุบัติเหตุ
ทิ้งบ้าน รถ และประกันชีวิตเอาไว้ให้จินตหราภกับน้องสาว เงินกับสมบัติที่
ได้เหมือนจะเป็นจำนวนมากจนแรกๆ เธอไม่ได้กังวลอะไร แต่...เงินที่ใช้
จ่ายไปโดยไม่มีมาเพิ่มเติมหรือออกเงย สุดท้ายมันก็หมดลง

ยิ่งน้องสาวเธอเป็นคนไม่ค่อยแข็งแรง เจ็บป่วยจนเข้าโรงพยาบาล
บ่อยๆ ด้วยโรคประจำตัว เงินที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้จึงหมดเร็วเกินคาด จินตหรา
ในวัยยี่สิบปีจึงจำเป็นต้องหาเงินส่งตัวเองเรียนพร้อมกับดูแลน้องสาวที่เด็กกว่า
สามปีไปด้วย

เรียกว่าเธอเป็นคนที่โตกว่าอายุจริงแบบนี้ก็เพราะต้องรับผิดชอบ
ทั้งตัวเองและน้องมาตั้งแต่เด็ก จึงก้าวข้ามการเป็นวัยรุ่น วัยสาว มาเป็น
แม่แก่เลย

ทว่าด้วยความรักน้อง ด้วยความรับผิดชอบ หญิงสาวจึงไม่เคย
แสดงออกว่าท้อหรือเหนื่อยเลย มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่เธอร้องให้ออกมา
ให้น้องสาวเห็น และระบายความในใจให้น้องฟังว่าตัวเองนั้นเหนื่อยแค่ไหน

วันนั้น...คือวันที่น้องสาวมาสารภาพกับเธอว่า...ท้อง

อยู่ด้วยกันเพียงสองคนพี่น้องก็ลำบากมากพอแล้ว น้องสุดที่รักยัง
มาพลาดพลั้ง ไร้เดียงสาจนถูกผู้ชายซึ่งมีภรรยาแล้วหลอกอีก!

คำว่ารัก รักคำเดียวทำให้น้องสาวเธอยอมขายคนนั้นทุกอย่าง และ
คำว่า...ท้อง ก็ทำให้ชายซึ่งบอกว่ารักน้องเธอมากเหลือเกินทิ้งไปอย่างไม่
ไยดี

ร่างกายที่อ่อนแอ จิตใจที่บอบช้ำยับเยิน ทำให้น้องสาวเธอทนสู้อยู่
บนโลกได้อีกไม่นาน หลังจากคลอดถูกได้เพียงสี่เดือน น้องแจน จรัสศรี
ก็จากเธอไปอย่างไม่มีวันกลับ โดยทิ้งหลานสาวเอาไว้ให้ดูต่างหน้า

บอกตามตรง แรกๆ จินตหราไม่รู้ว่าจะรักหรือเกลียดผลผลิตจาก
ความไร้เดียงสาของน้องสาวดี เธอมองใบหน้าเล็กๆ นั้นแล้วเคยคิดถึงขั้น
อยากเอาการะชิ้นนี้ไปให้พ่อมัน หรือไม่ก็เอาไปทิ้งที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
แต่...หญิงสาวคงมีนิสัยของนางเอกมากเกินไป หลังจากได้อุ้ม ได้ป้อนนม
ได้กอดไอ้ตัวเล็กนั้นแล้ว เธอก็ทิ้งขว้างญาติสนิทที่เหลือเพียงคนเดียวใน
โลกนี้ไม่ลง

สุดท้ายก็จำต้องรับเป็นแม่ให้หลาน จะเรียกว่าเตี้ยอุ้มค่อมได้ไหม...
คงได้ ไอ้ตัวเล็กช่างเป็นภาระที่แสนจะน่ารัก น่ารัก น่ารัก ไปจนถึงน่า
กระที่บในบางครั้ง ดังนั้นเธอจึงกระเตงๆ ภาระนั้นตลอดมาจนย่างเข้าสู่ปี
ที่ห้าแล้ว

ภาระแสนน่ารักเป็นเหตุให้จินตหราต้องขายบ้านซึ่งเป็นสมบัติชิ้น
สุดท้ายของเธอเพื่อหนีไปจากสังคมเก่าๆ ที่อุ้มไปด้วยคนปากไม่ดี ตอน
น้องท้อง พวกนั้นก็บ้องปากกระซิบกันว่าใจแตก ส่ำสอนจนท้องไม่มีพ่อ
แบบนี้ถ้าหลานเธอโตขึ้น ก็คงพูดไล่หลังให้เด็กได้ยินกระมังว่าเป็นลูกไม่มี
พ่อ แถมแม่ยังเป็นผู้หญิงไม่ดี ปล่อยเนื้อปล่อยตัว

ทำไมคนที่อยู่บ้านสวยๆ มีงานทำดีๆ เรียนก็สูง ครอบครัวยุบอุ่น
พวกนั้นถึงได้มีจิตใจหยาบช้ำแบบนี้ จินตหราไม่เข้าใจ

ย่านใหม่ที่เธอไปเช่าอยู่นั้นห่างจากบ้านเก่ามากจนอาจเรียกได้ว่า
อยู่คนละมุมเมืองเลยก็ได้ หญิงสาวบอกเพื่อนบ้านว่าจากรูมนเป็นลูกสาว
เธอ พ่อของเด็กไปรบที่ภาคใต้เลยตายก่อนจะได้แต่งงานกัน เธอไม่รู้ว่า
เพื่อนบ้านใหม่เชื่อหรือไม่ แต่จินตหราต้องการให้หลานเชื่ออย่างนั้น โต
ขึ้นมาจะได้ไม่กลายเป็นเด็กมีปัญหา

การไม่มีพ่อมาตั้งแต่เกิดนั้นช่างเถิด พ่อเลวๆ บางทีไม่มีอาจดีเสีย

กว่า แต่เรื่องไม่มีแม่ด้วยนี่เป็นเรื่องละเอียดอ่อน เด็กผู้หญิงมักต้องการ การดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษจากคนใกล้ชิด...จากแม่ ดังนั้นจินตหราจึง ตัดสินใจเป็นแม่ของไอ้ตัวเล็กเสียเอง เธอพร้อมจะให้ความรัก ความอบอุ่น เป็นแม่แบบ อบรมให้หลานสาวของเธอโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ จริตศรีที่ฝากลูกเอาไว้กับเธอจะได้นอนตายตาหลับ

เด็กอ่อนต้องกิน ต้องใช้ ต้องหาหมอ ปีหนึ่งๆ ใช้เงินมากกว่าตอนที่ เธออยู่กับจริตศรีเพียงสองคนเสียอีก มีหน้าข้าจากรูมยังติดจินตหรา มากแทบจะต้องอุ้มไว้ตลอดเวลา วางไม่ได้เลย เธอจึงไม่สามารถไปทำงาน นอกบ้านได้ ได้แต่รับเอกสารมาพิมพ์ มาแปล และทำรายงานให้นักศึกษา เป็นงานหลัก ซึ่งงานพวกนี้ได้เงินไม่มากนัก ดังนั้นเงินที่ได้จากการขาย บ้านจึงร่อยหรอลงไปแบบน่าใจหาย

ไอ้ตัวเล็กอ้วนเอาๆ แต่จินตหราอมจนหัวโต โทรมจนเพื่อนบ้าน คิดว่าเธอเป็นอะนอเร็กเซีย¹ไปโน่นเลย

หลังจากไอ้ตัวเล็กโตพอจะเข้าโรงเรียนได้แล้ว จินตหราจึงมีโอกาส ไปทำงานที่ดีกว่ารับจ้างพิมพ์และแปลเอกสารไปวันๆ งานแรกที่ได้เป็น งานเลขานุการ ในบริษัทขายตรงแห่งหนึ่ง แต่ทำได้ไม่ถึงปีบริษัทก็ปิดตัว และ ผู้บริหารหอบเงินหนีออกนอกประเทศ ที่สำคัญเงินเดือนสองเดือนของ เธอ...มันยังไม่จ่าย

นี่ถ้าจินตหรามีเงินซื้อตัวเครื่องบิน เธอคงบินไปตามล่าถลกหนังหัว ไอ้เศรษฐีซีซีโก่งซึ่งกคนนี่ไปแล้ว...หน้อย หอบเงินหนีไปเป็นล้านๆ แต่กลับ เบียดเงินเดือนเธอแค่นี้ไม่กี่หมื่น

จากนั้น...ความช่วยเหลือเหมือนจะเข้ามาเยือน ไม่ว่าจะเธอจะเข้า

¹ โรคกลัวอ้วน (Anorexia Nervosa) เป็นภาวะที่บุคคลปฏิเสธการรับประทานอาหาร โดยมีทัศนคติที่ผิดต่อรูปร่างและน้ำหนักของตนเอง คนที่เป็นโรคนี้อาจกลัวอ้วน เห็นน้ำหนักตัวเองเป็นศัตรู ปฏิเสธอาหารอย่างมากจนผ่ายผอม

ทำงานที่ไหน บริษัทนั้นก็มักปิดกิจการไปเสียทุกที่ภายในระยะเวลาไม่เกิน สามเดือน

เพื่อนสมัยเรียนบางคนซึ่งยังคงกันอยู่สงสารหญิงสาวไม่น้อย ทว่าพอมี่ตำแหน่งว่างในบริษัท เพื่อนเหล่านั้นกลับไม่เคยชวนเธอไปสมัครสักครั้ง...

แต่ไม่เป็นไร คนเก่ง ชยัน ผู้ยึดตามแบบจินตหราไม่มีใครคอยช่วยเธอก็เอาตัวรอดได้ แม้จะรอดแบบถลอกปอกเปิกก็ยังถือว่ารอดละวะ!

ปีนี้หญิงสาวยอมเสียเงินค่าหัวคิวให้บริษัทจัดหางานแห่งหนึ่ง ทำให้เธอมีงานทำมาตลอด แม้แต่ผลงานจะเป็นงานชั่วคราว ทำเพียงหนึ่งเดือนหรือสามเดือนเท่านั้น แต่ก็เหมือนการทำงานระยะสั้นแบบนี้จะลบบาดรพไฟได้ เพราะบริษัทที่เธอเข้าไปทำงานชั่วคราวพวกนั้นไม่เคยมีบริษัทไหนแจ้งอีกเลย

ปัจจุบันจินตหราได้สัญญาระยะสั้นสามเดือน ในตำแหน่งเลขาธิการกรรมการผู้จัดการของบริษัทจัดหาฯ ซึ่งมีสาวไทยใช้บริการมากที่สุดในประเทศ

ตำแหน่งของเธอเหมือนจะหรูหรา ดูดีเป็นที่สุด บอกใครต่อใครว่าตอนนี้เธอทำงานเป็นเลขาธิการ ซีอีโอบริษัทแห่งหนึ่ง ก็มีแต่คนร้องอ้อฮืออ้าฮ้ำ แต่เอาเข้าจริงจินตหรายังไม่เคยเจอหน้าเจ้านายสักครั้ง เนื่องจากเขาไปติดต่องานที่เยอรมนี สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลียสามเดือน โดยพาเลขาฯ ตัวจริงไปด้วย ดังนั้นที่เขาลงทุนจ้างเธอสามเดือนก็เพื่อต้องการให้มานั่งเฝ้าหน้าห้องเท่านั้นเอง

หน้าที่ซึ่งเธอต้องทำเป็นประจำทุกวันก็คือรับโทรศัพท์ ส่งแฟกซ์ ส่งอีเมลรายงานจากเมืองไทยไปให้เจ้านายที่ต่างประเทศ

งานของจินตหราหนักสมเงินเดือนเพียงหมื่นเดียวที่เธอเรียกไปนั้นแหละ แฮ็!

লেখา ซีโอโอบริษัทเลิฟเลิฟไฟต์ตั้งสวมสุทสี่ดำซึ่งซื้อมาจาก
ร้านค้าส่งแถวประตูน้ำ โดยซื้อชุดแบบเดียวกันสามชุดในราคาส่งจะได้
ราคาถูกลงกว่าราคาขายจริงเกือบครึ่ง...คุ่มจะตาย ดังนั้นเธอจึงมีสุทสี่ดำสาม
แบบ แบบละสามชุด สวมสลับเปลี่ยนกันมาทำงาน

การที่จินตหราสวมเสื้อผ้าซ้ำๆ หรือแบบคล้ายคลึงกันทุกวันนี้ มี
เพื่อนพนักงานสังเกตเห็นและแอบเบะปากดูถูกด้วย เธอรู้ เธอเห็น แต่...
คนจนมันต้องหนานะคุณถึงจะอยู่ได้ เธอไม่ใช่คนตัวเปล่าเล้าเปลี่ยว ยังมี
มีหลานสาว...ซึ่งใครต่อใครคิดว่าเป็นลูกสาวอีกหนึ่งคน จารุมนอนอยู่ในวัย
กำลังกิน กำลังนอน ในอนาคตก็ต้องศึกษาเล่าเรียน เธอยังต้องใช้เงินกับ
หลานคนนี้อีกมาก ดังนั้นถ้าประหยัดอะไรได้จึงต้องประหยัด ใครจะว่า
จะนินทาอย่างไรจินตหราไม่สนหรอก เพราะถ้าเธอไม่มีเงิน จะบ้ายหน้า
ไปหาใครเขาก็คงยิ่งกว่าทำหน้าแบ้หรือเบะปากหนี

ผู้ซึ่งถือคติว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตนเดินเร็วๆ ออกจากลิฟต์ เนื่องจาก
วันนี้เธอมาสายไปสิบห้านาทีแล้ว

แม้ปกติช่วงเช้ามักจะไม่มีการให้ทำ แต่เธอก็ไม่ต้องการมาสายให้
ใครเขาติฉิน ไม่เอาเปรียบใคร ทำงานเต็มความสามารถ คุ่มกับค่าจ้าง
ทุกบาททุกสตางค์ นี่คือนิติในการทำงานของเธอ

แต่...ดูเหมือนวันนี้จะไม่ปกติ เพราะพอจินตหราเดินเข้าไปยังโถง
หน้าห้องกรรมการผู้จัดการ ก็พบว่าสมบรูณ์...ผู้จัดการฝ่ายบุคคลนั่งรออยู่
บนเก้าอี้ของเธอพร้อมมองนาฬิกาข้อมือไปด้วย

‘ช่วยแล้ว!’ จินตหราสบถในใจ ทว่าสีหน้าเธอเรียบเฉย ไม่ปรากฏ
อารมณ์ ทำยังคงก้าวด้วยจังหวะปกติจนหยุดเมื่อถึงโต๊ะทำงานของตนเอง

“สวัสดิ์คะ คุณสมบรูณ์” เธอยกมือไหว้เขาพร้อมทักทายด้วยความ
สุภาพ แต่ไม่ประจบ ไม่เอาใจ ไม่เลีย

สมบรูณ์ไม่ได้ยกมือรับไหว้ แต่เอียงข้อมือดูนาฬิกาอีกทีแทนการ
ตำหนิเธอว่า...หล่อนมาสายนะยะ

‘เออ รู้ว่ามาสาย ก็รถมันติดนี่นา นี่ขนาดออกจากบ้านตั้งแต่ตีห้า แล้วก็ยังสาย เอาแบบนี้ใหม่ละ อนุญาตให้ฉันกับลูกมาอยู่ที่บริษัทนี้เสียเลยสิ รับรองว่าจะไม่มาสายอีกแน่นอน กล้าใหม่ละ’

จินตหราชอบต่อล้อต่อเถียง ทว่ากับเจ้านาย เธอได้แต่เถียงในใจเถียงจริงๆ ได้ที่ไหนกัน เดี่ยวถูกไล่ออกแล้วจะเอาอะไรกิน

“เสียใจด้วยนะ คุณจินตหรา ผมคงต้องให้คุณออก”

“ฮะ!” จินตหราแทบหลุดฟอร์มเลขาฯ สาวผู้ทรงประสิทธิภาพ เธอต้องจิกเท้ากับพรมสีน้ำเงินเข้มเพื่อไม่ก้าวไปหาสมบุญรณ กำมือเข้าหากันแน่นเพื่อไม่ยื่นไปจิกผมน้อยๆ ของเขาแล้วตะคอกถามว่า ‘ฉันสายแค่สิบห้านาที แกไล่ฉันออกเลยหรอะ!’

สมบุญรณถอนหายใจก่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้ของเธอ “ผมเสียใจด้วยที่ต้องยกเลิกสัญญาจ้างงาน...”

คิดหรือว่าจินตหราจะสนใจความเสียใจของเขา เธอขู่กลับทันทีที่รู้ว่าเรื่องให้ออกนี้ไม่น่าจะใช่เรื่องล้อเล่น

“ดิฉันทำผิดอะไรคะ คุณถึงได้ยกเลิกสัญญา การมาสายเพียงแค่นี้สิบนาทีไม่น่าจะเป็นเหตุผลที่สมควร ถ้าคุณหาคำตอบให้ดิฉันไม่ได้ ดิฉันจะฟ้องกรมแรงงาน คุณให้ออกอย่างไม่เป็นธรรมเนียมนี้ดิฉันเสียหาย เสียความรู้สึก เสียประวัติ”

เสียเงินเดือนเดือนสุดท้ายด้วย! ใ้อเสียตายเงินเดือนนี้แหละ เป็นเหตุผลสำคัญที่สุดซึ่งทำให้จินตหราโวย

พอถูกไล่เป็นชุดๆ แบบนั้น สมบุญรณก็รีบยกมือขึ้นห้ามก่อนพูดต่อ

“อย่าห่วงไปเลยครับ ทางบริษัทของเราจะไม่ทำให้คุณเดือดร้อนหรือเสียประวัติอย่างแน่นอน เราพร้อมจะออกไปผ่านงานให้คุณ ผมจะเขียนรับรองให้เป็นอย่างดี และจะให้เงินคุณครบตามจำนวนด้วย แต่ตั้งแต่วันนี้ คุณไม่ต้องมาทำงานอีกแล้ว”

โธ่! พอได้ยินว่าจะได้เงินครบ อารมณ์ที่คุกรุ่นของจินตหราก็

ดับลงทันที ที่งานน้อยลง แต่ได้เงินครบ ตาย! ไม่ใช่เรื่องชวย แต่เป็นเรื่องดีนะเนี่ย

“ถืออย่างนั้นดิฉันก็คิดว่า ดิฉันมีสิทธิ์จะรู้จะคะว่าทำไมถึงได้ให้ออก ถ้าดิฉันมีอะไรบกพร่องจะได้นำไปปรับปรุง แก้ไข”

ที่จินตหราถาออกไปเช่นนั้นก็เพียงแค่อตามตามมารยาท เนื่องจากเธอรู้ตัวดีว่าตัวเองเพอร์เฟกต์ ไม่เคยทำอะไรผิดพลาด ทำงานในหน้าที่ได้ดีเยี่ยมเสมอ

ห้องทำงานของเจ้านายไม่มีฝุ่น แม้กระทั่งอนุเสีก็ยังไม่มื เพราะจินตหราตรวจสอบและสั่งให้แม่บ้านทำความสะอาดทุกซอกทุกมุมอย่างดีเสมอ เธอรับโทรศัพท์ได้อย่างมีอาชีพ จดข้อความไม่เคยตกหล่น ส่งแฟกซ์ได้ตรงเป๊ะ ไม่เบียดแม่แต่องศาเดียว ข้อความในแฟกซ์ก็ไม่เคยเลื่อนไม่เคยจาง อีเมลก็ส่งตรงเวลา ไม่เคยส่งให้ผู้รับผิดหรือลืมนับไฟล์ด้วย

สมบุญณ์ขมวดคิ้วก่อนหัวเราะแห้งๆ “คือ...มันเป็นนโยบายของคุณเดวิทที่จะไม่รับเลขชา ผู้หญิงนะครับ จะว่าไปแล้วผมทำผิดที่รับคุณเข้ามาเพราะเห็นแก่ที่คุณขอเงินเดือนต่ำสุด ถ้าคุณเดวิทกลับมาเดือนหน้าตามเวลา คุณก็คงไม่ต้องรีบไปแบบนี้ แต่ที่นี้...คุณเดวิทเพิ่งโทร มาบอกผมเมื่อครู่นี้เองว่ามาถึงเมืองไทยแล้ว กำลังจะเข้าออฟฟิศ ผมเลยต้องขอให้คุณรีบไป ต้องขอโทษคุณด้วยนะครับ”

จริงๆ การทำงานโดยมีสัญญาาระยะสั้นแบบนี้ จินตหราเคยพบเรื่องแปลกประหลาดอยู่เบื้องหลังสัญญาจ้างงานมากมาย บางทีเธอต้องไปทำงานแทนคนลาคลอด อันนี้ไม่แปลกเท่าไร แต่ถ้าบอกว่าฝ่ายขายลางานไปเฝ้าภรรยาที่กำลังจะคลอดละ แปลกหรือยัง บางทีก็ไปนั่งแทนตำแหน่งที่ยังว่างอยู่ เพื่อกันที่ให้คนซึ่งเจ้านายอยากจ้างงาน แต่คนคนนั้นยังไม่สามารถลาออกจากงานเก่าได้ในขณะนั้น อันนี้ทำงานสบายแต่ลำบากใจนิดหน่อยเพราะสายตาเพื่อนร่วมงาน บางทีร้ายกว่านั้น...เธอไปในฐานะเลขชา แต่สุดท้ายเจ้านายก็คิดจะให้เป็นนางบำเรอหรือเมียหย้อยก็มี

เอ๊ะ...จินตหรายังไม่เคยบอกใช้ไหมว่าเธอนั้น...สวย

ไม่ได้หลงตัวเองนะ ถ้าเธอไม่ต้องทำงานงๆ แต่ไม่มีเงินซื้อเครื่องสำอาง ซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ซื้อข้าวกินจนอิมท้อง ไม่มีเด็กหญิงวัยห้าขวบที่เรียกเธอว่าแม่จ๋า จินตหราคงขึ้นประกวดเวทีนางงามหาเงินเลี้ยงชีพได้สบาย

“อ้อ” หลังได้รับรู้เหตุผลของการให้ออกตามตรงแล้ว คนใจกว้างแบบจินตหราก็เข้าใจ เธอยืมให้สมบุญรณแล้วพยักหน้า “ดิฉันเข้าใจแล้วค่ะ”

สมบุญรณยืมให้เธอแล้วชม “คุณทำงานดีมากนะ คุณจินตหรา ถ้าแผนกผมขาดคนรับรองว่าผมติดต่อให้คุณมาทำแทนแน่”

นั่นเป็นแค่คำชมที่เอ่ยออกมาเพื่อให้เธอรู้สึกดี...จินตหรารู้ แต่มันไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการ หญิงสาวกระแอมหนึ่งที มองหน้าสมบุญรณก่อนถามตรงๆ ตามนิสัย

“ดิฉันต้องเก็บของไปวันนี้ เดี่ยวนี้เลยใช้ไหมคะ”

“ครับ รีบวงนด้วย อีกประเดี๋ยวคุณเทวีซคงเข้ามา จะให้เขาเห็นคุณไม่ได้”

‘ตาย ชั้นออกจะสวย ทำไมจะเห็นไม่ได้ยะ กลัวจะตกหลุมรักเธอ’ ภายใต้น้ำตากกเฉยชา จินตหราแลบลิ้นปลิ้นตาให้สมบุญรณในใจ ก่อนเก็บข้าวของที่มีเพียงน้อยนิดลงกล่องซึ่งอีกฝ่ายเตรียมไว้ให้

เมื่อเก็บของเสร็จเธอก็ยืนนิ่ง จ้องหน้าสมบุญรณ แต่ดูเหมือนชายหัวล้าน อ้วน และเตี้ยคนนั้นจะไม่รู้ว่าหญิงสาวรออะไร จนเธอต้องเอ่ยปาก

“เงินเดือนของดิฉันล่ะคะ”

“อ้อ” สมบุญรณหัวเราะแหยๆ ก่อนยื่นซองสีขาวหนึ่งซองให้จินตหรา หญิงสาวไม่สนใจเรื่องมารยาท เพราะความถูกต้องครบถ้วนต้องมาก่อน เธอเปิดซองออกแล้วนับเงินทันที

อะฮ้า...สองหมื่น ไม่ขาดไม่เกิน พอนับเงินแล้วพบว่าครบถ้วน หญิงสาวก็รีบสอดเงินกลับเข้าซองแล้วเก็บลงกระเป๋าสะพาย จากนั้นก็ยกมือไหว้สมบุญรณผู้ใจกว้าง บอกลาแล้วอุ้มกล่องใส่ของเดินจากมาด้วยท่าทางมาดมั่น

หลังประตูลิฟต์ปิด ท่าที่สุขุมนุ่มลึกของจินตหราก็หายไป เธอ ยิ้มแป้นด้วยความพอใจที่งานคราวนี้ตนได้เปรียบ ได้เงินฟรีตั้งหนึ่งเดือน โดยไม่ต้องทำงาน นี่เธอควรจะได้เขียนจดหมายไปขอบคุณกรรมการผู้จัดการของที่นี่หรือไม่ ที่มีนิสัยแปลกๆ ไม่ชอบเลขาฯ ผู้หญิง

ทำไมไม่ชอบ กลัวถูกเลขาฯ อ่อยหรือไงนะคุณ...เอ๊ะ ชื่ออะไรนะ อ้อ...เดวีซ

ลิฟต์เลื่อนลงอย่างรวดเร็วและหยุดที่ชั้นหนึ่งซึ่งจินตหรากดเอาไว้ หญิงสาวมาดดีรีบหุบยิ้ม กลับคืนสู่สภาพสาวสวยที่ดูดีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

เธอเดินออกจากลิฟต์และกำลังจะเลี้ยวไปยังลานจอดรถอยู่แล้ว เชียว ถ้าความงกจะไม่ทำให้คิดอะไรออก

เมื่อสองสัปดาห์ก่อนจินตหราไปกินข้าวกลางวันกับบอภิตารา... เลขาฯ ของสมบุญรณ วันนั้นเจ้าหล่อนบอกว่าไม่อยากแตกแบงก์แล้วมีเศษเหรียญหนักๆ ในกระเป๋า จึงเอ่ยปากขอยืมเงินเธอไปเจ็ดบาท

‘อู๊ต๊ะ เกือบล้มลูกหนี้ไปแล้วเรา’

พอจำลูกหนี้ได้ จินตหราก็เร่งฝีเท้ากลับไปยังลิฟต์ซึ่งกำลังจะปิด แต่คนว่องไวแบบเธอชวยทำยากๆ ก็สามารถเข้ามาในลิฟต์ได้โดยไม่ถูกหนีบ เป็นไง เก่งไหมล่ะ

เธอหนีบกล่องแนบสีข้าง มือข้างหนึ่งจะได้วางเพื่อกดลิฟต์ ห้องทำงานของสมบุญรณอยู่ชั้นหก หญิงสาวกดปุ่มนั้นทันที แต่...บนแผงควบคุมลิฟต์นั้น ปุ่มชั้นเจ็ดซึ่งเป็นชั้นสูงที่สุดและเป็นที่ตั้งสติของเหล่าผู้บริหาร

กลับถูกกดก่อนแล้ว

ใครกด!

จินตหราเหล่มองไปด้านหลังก็เห็นผู้ชายหัวกระเซิง สวมแว่นกรอบดำ สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนส์ม่อซอ เข้ากับรองเท้าผ้าใบเก่าๆ มอมแมม ยืนขีดติดผนังลิฟต์

ในลิฟต์มีเพียงเธอกับเขา นั่นหมายความว่า...ผู้ชายคนนี้ สารรูปแบบนี้ กดลิฟต์ไปชั้นผู้บริหารอย่างนั้นหรือ ไปทำไม ส่งหนังสือพิมพ์เธอะ

จินตหราขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ทว่าความสงสัยเล็กน้อยนั้นอยู่กับเธอเพียงไม่นานหญิงสาวก็รีบสลัดมันทิ้งไป เพราะตอนนี้เธอถูกสั่งให้ออกแล้ว ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับบริษัทนี้อีก ผู้ชายคนนั้นจะขึ้นไปทำอะไรบนชั้นผู้บริหารก็ไม่จำเป็นต้องรู้ให้หนักสมองเลยสักนิด

ต่อให้เขาเป็นมือสังหารโหดที่คิดจะขึ้นไปฆ่าผู้บริหารให้เรียบทั้งชั้น มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอ จบนะ!

2

เดวิดชมองผู้หญิงซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจนัก เนื่องจากเขาเพิ่งบินหนีผู้หญิงที่หวังจะร่วมงานและร่วมเตียงกับเขามา เธอคนนั้นทำให้สติตั้งของชายหนุ่มแทบลอยหายไปหมด เพราะหญิงสาวรูปหน้า รุกแรงจนแทบจะปล้ำเขาแล้ว

เมื่อทนรับมือต่อไปไม่ไหว ชายหนุ่มจึงบินกลับมาเรียกสติที่เมืองไทย ก่อนตรองใหม่ว่าหากเขาคิดจะขยายงานไปยังสหรัฐอเมริกา จะยังมีตัวเลือกอื่นให้เขาเลือกร่วมงานได้หรือไม่

ตกลงใหม่...เดวิดทำธุรกิจเกี่ยวกับการหาคู่ให้หญิงสาวกับชายหนุ่ม แต่ตัวเขาเองกลับคอยหลบเลี่ยง ไม่อยากอยู่ใกล้ผู้หญิงให้มากจนเกินไปที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเขามีความลับ ความลับบ้าๆ แสนน่าละอาย ซึ่งหากมีใครล่วงรู้เข้าชายหนุ่มต้องแทรกแผ่นดินหนี ทนอยู่สู้หน้า สู้สายตาใครต่อใครที่มองเขาอย่างสมเพชเวทนาไม่ได้แน่

ทันทีที่เหตุการณ์ร้ายของเมื่อสองคืนก่อนย้อนเข้ามาในหัว เดวิดก็ขมวดคิ้วมุ่น มองผู้หญิงซึ่งถือกล่องยื่นอยู่ตรงหน้าเขม็ง แม้สติจะบอกเขาว่าไม่จำเป็นต้องกลัว นี่มันลิปต์ ไม่ใช่ที่รโหฐาน เธอไม่มีวันทำอะไรเขาได้หรอก...ไม่มีเวลาพอ ทว่า...ความกลัวของคนมันไม่มีเหตุผล เมื่อถูกกระตุ้นขึ้นมาแล้ว อะไรๆ ก็ควบคุมมันไม่ได้

ชายหนุ่มเหลือบมองตัวเลขบนลิปต์ที่ตอนนี้เคลื่อนไปถึงเลขสาม
ภาวนาในใจให้ลิปต์เลื่อนขึ้นไปเร็วกว่านี้ หรือไม่กี่ให้ถึงขั้นที่ผู้หญิงคนนี้
กดไว้เร็วๆ เธอจะได้ออกไปเสียที่ เขาจะได้หายใจโล่งขึ้น ไม่ต้องระแวง
และระวังแบบนี้

แต่ทันทีที่ทีวีชกสิ้นน้ำลาย ลิปต์ที่เลื่อนขึ้นอย่างราบรื่นมาตลอด
ก็สะดุด ทำให้ผู้โดยสารสองคนต่างเซไปชนผนังที่ใกล้ที่สุด จากนั้นไฟก็ดับ

ทีวีชได้ยินเสียงอุทานก่อนไฟฉุกเฉินจะสว่างขึ้น เขามองผู้หญิง
คนนั้นแล้วพบว่า ตอนนี้เธอวางกล่องในอ้อมแขนลงแล้ว และกำลัง
กดสัญญาณฉุกเฉินรัวๆ

เธอกดอยู่หลายครั้ง แต่ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย แล้วจะทำอย่างไร
ต่อละ ทีวีชไม่เคยประสบเหตุลิปต์ค้างเสียด้วย

ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นก็หันมามองหน้าเขา สีหน้าเธอเรียบเฉย บอก
ไม่ถูกว่าเธอตกใจหรือกลัวบ้างหรือไม่

ความนิ่งของผู้หญิงคนนั้นมีได้ทำให้ทีวีชสบายใจ เพราะคนที่นิ่งๆ
ดูเป็นป่าใจดี พออยู่ด้วยกันสองต่อสองกลับกระโดดขึ้นที่เขาก็มี ชายหนุ่ม
เพิ่งหนีจากเธอมาได้ ขวัญที่ลอยไปยังไม่ทันได้เรียกคืนมาเลย แบบนี้
ถ้าต้องประสบกับเหตุการณ์เช่นนั้นอีก เขาคง...เขาคง...

เมื่อจินตนาการถึงความเป็นไปได้ที่จะถูกผู้หญิงแปลกหน้ากระโจน
เข้าหา ปล้ำจูบ กระชากเสื้อ แล้วลูบคลำเขาอย่างเหี้ยมโหดร้าย เหนืออีกเริ่ม
ผุดขึ้นมาตามไรผม ทีวีชรีบปาดมันทิ้ง คอแห้งจนเขาต้องกลืนน้ำลาย
หลายครั้ง

สภาพของผู้ชายที่ยืนตัวตรงติดผนังลิปต์ดูแปลกๆ เหมือนเขา
กำลัง...กลัว ชายคนนั้นกำลังกลัวใช่หรือไม่ จินตหราเห็นเหงื่อบนหน้าผาก
เขาเป็นเม็ดๆ และเห็นเขากลืนน้ำลายจนลูกกระเดือกเลื่อนขึ้นลงอย่าง
รวดเร็ว นือย่าบอกนะว่า...ผู้ชายคนนี้ก็กลัวที่แคบ

โธษ! แค่นี้ต้องติดอยู่ในลิปต์ก็แย่แล้ว ถ้าต้องมาดูแลหรือปลอบผู้ชาย

ตัวใดๆ ให้หายจากอาการกลัวที่แคบอีก มันเรียกว่าโคตรชวยเลยนะ

“ไม่ต้องกลัวค่ะ คงเกิดเหตุขัดข้องอะไรสักอย่าง เดี่ยวช่างก็แก้ไขได้ ใจเย็นๆ นะคะ”

สิ่งที่จินตหราพูดไปนั้น ไม่ใช่เพื่อปลอบใจชายคนนั้นเพียงคนเดียว เธอพูดเพื่อปลอบใจตัวเองด้วย ตอนแรกที่ลิฟต์กระตุกแล้วไฟดับไปหญิงสาวตกใจนิดหน่อย ทว่าพอกดสัญญาณฉุกเฉินเพื่อเรียกให้คนมาช่วยเหลือแล้วพบว่าไม่มีใครตอบกลับมา เธอก็เริ่มเป็นกังวลมากขึ้น

มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ถ้าแคลิฟต์ค้างเธอไม่กลัวหรอก เดี่ยวช่างก็แก้ไขได้ แต่ถ้าลิฟต์ค้างเพราะไฟไหม้ล่ะ หรือเกิดเหตุขัดข้องร้ายแรงอย่างเช่นสลิงลิฟต์ขาด หรือมีกักรกการร้าย ถ้าถูกกักอยู่ในนี้นานจนออกซิเจนในลิฟต์หมดล่ะ

ตายแล้ว...นี่เธอควรบอกชายคนนั้นให้หายใจประหัดๆ หน่อยหรือไม่

“คุณ...กตปุม...ฉุกเฉินรึยังครับ” ชายคนนั้นพูดกับเธอเป็นครั้งแรก น้ำเสียงเขานุ่มนวลที่เดียวละ เสียแต่...เขาพูดสะดุดๆ อย่างไม่รู้ ฟังแล้วน่ารำคาญไม่น้อย

จินตหราพยักหน้า “กตแล้วค่ะ แต่ไม่มีใครตอบกลับมาเลย ปกติแล้วเวลารกดสัญญาณ คนที่อยู่ข้างนอกต้องตอบเรารีบเล่าค่ะ”

เธอเคยดูพวกหนึ่งหรือละครฝรั่ง เวลาเกิดเหตุแบบนี้จะมีหน่วยซ่อมบำรุงหรือรักษาความปลอดภัยตอบกลับมานี่ แต่ทำไมเมื่อกักรกปุมฉุกเฉิน มันถึงได้เงียบเชียบแบบนี้

มีใครได้ยินไหม มีใครรู้ใหม่ว่ามีคนติดอยู่ในลิฟต์ ถ้าไม่รู้...เธอมีต้องแห้งตายอยู่ในนี้กับผู้ชายแปลกหน้าอย่างนั้นหรือ ไอ้...ไม่!

ชายคนนั้นยิ้มเจื่อนๆ แล้วส่ายหน้าดิ๊ก “ไม่...ทราบสิครับ ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยติดอยู่ในลิฟต์ที่ค้างสักครั้ง”

แล้วคิดว่าเธอเคยติดอยู่ในลิฟต์ที่ค้างหรือไงยะ!

ตอนเรียนในมหาวิทยาลัยเปิด ลิฟต์ของมหาวิทยาลัยเก่ามาก ขึ้นลงแต่ละทีจะส่งเสียงเจี๊ยดอ๊าดน่ากลัวไปตลอดทาง กระนั้นมันก็ไม่เห็นจะเคยค้างสักครั้ง เธอเคยขึ้นลงเป็นสิบเป็นร้อยครั้งกับนักศึกษาอีกเป็นสิบคน อัดกันแน่นจนเคยกลัวเหมือนกันว่าสลิงจะขาดไหม แต่มันก็ไม่เคยเป็นอะไร

แล้วนี่อะไร วันนี้จินตหราอยู่ในลิฟต์ของตึกหฐที่เพิ่งสร้างได้ไม่ถึงสิบปี ตัวลิฟต์ยังดูใหม่เอี่ยม คนอยู่ในลิฟต์ก็แค่สองคน ไม่ได้หนักอะไรเสียหน่อย ทำไมลิฟต์ที่ดูแพงนี้กลับค้างเสียได้ ซวยอะไรแบบนี้ละ!

เพราะจินตหราคิดว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน หญิงสาวที่เริ่มกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ จึงหันไปกดปุ่มฉุกเฉินรัวๆ อีกครั้ง เธอมองไปรอบลิฟต์ เงียบหึ่งเสียง แต่ก็ไม่ได้ยินอะไรเลย ทุกอย่างเงียบสงบ ไม่มีแม้แต่เสียงลมจากแอร์คอนดิชัน ไฟฉุกเฉินที่ติดอยู่เป็นสีนวล ยิ่งทำให้ผู้ที่ติดอยู่ในลิฟต์เริ่มร้อนและอึดอัดเหมือนหายใจได้ไม่เต็มปอด

ฮือ...อากาศกำลังจะหมดใช่ไหม ตอบ!

หญิงสาวมองแผงควบคุมซึ่งอยู่ฝั่งขวาของลิฟต์ มันไม่มีไฟสีแดงเหมือนลิฟต์ตัวนี้ไม่มีไฟ เธอเริ่มร้อนใจและร้อนกายจนรู้สึกถึงเหงื่อที่ผุดขึ้นมาบนปลายจมูก

“หรือว่าไฟดับ” จินตหราหันไปถามผู้ชายที่ยกมือขึ้นปาดเหงื่อท่าทางเขาดูอ่อนล้า “นั่นคุณจะเป็นลมรีเปล่านะ”

พอหญิงสาวแปลกหน้าคนนั้นทัก เติชก็รู้สึกเหมือนตัวเขาหวิวๆ นี่เขาจะเป็นลมจริงๆ นะหรือ เขาเป็นผู้ชายนะ จะเป็นลมได้อย่างไร... ไม่ได้ ชายหน้าตาย

ถึงใจจะสั่งให้ร่างกายอดทน ให้สู้ แต่มันไม่ไหว เขาเพิ่งเดินทางกลับจากบอสตัน ระหว่างเดินทางก็พบเรื่องระทึกขวัญเมื่อเครื่องบินลำนั้นตกหลุมอากาศหลายครั้งอย่างผิดปกติ จนทุกคนบนเครื่องร้องกรี๊ด สวดมนต์กันระงม แม้ช่วงเวลาน่ากลัวจะเกิดขึ้นเพียงชั่วคราว แต่คนมันกลัวไปแล้ว

ดังนั้นตลอดเวลาที่สิบกว่าชั่วโมงที่อยู่บนเครื่องบินลำนั้น เขาจึงไม่สบายใจเลย นอนหลับๆ ตื่นๆ มาตลอดทางด้วยความกังวล

พอถึงเมืองไทย แทนที่จะกลับบ้านไปพัก เดวิดกลับรีบเข้ามาที่ออฟฟิศเพื่อตรวจดูจุดบกพร่องของระบบที่เขาเพิ่งค้นพบ และต้องการแก้ไขให้เร็วที่สุดตามประกาศที่ขอความสมบูรณืแบบ

ความเหนื่อยล้าทั้งทางกายและใจมันคงถึงที่สุดตรงนี้ สุดท้ายเดวิดก็ทรุดลงนั่งกับพื้น เขาอ้าปาก หอบหายใจ ร้อน อึดอัด เหมือนอากาศในลิฟต์จะไม่พอให้หายใจ

เห็นคนล้มไปแบบนี้จินตหรากรีบถลาเข้าไปช่วย เธอดันร่างที่นึ่งกัมหน้าอยู่กับพื้นให้เงยหน้าขึ้นแล้วสั่ง

“อย่าตกใจสิคุณ ค่อยๆ หายใจ สูดลมหายใจลึกๆ แล้วค่อยๆ ปล่อยออกมา ทำตามฉันนะ มองหน้าฉันสิ!”

เธอตบแก้มผู้ชายคนนั้นแรงๆ และมองดวงตาที่อยู่หลังแว่นครอบดำ เห็นว่าตาเขาค่อนข้างลอย เหมือนสติใกล้หลุด

“นี่! อย่ามาตายในนี้นะ ฉันไม่อยากอยู่กับศพ มองตาฉันแล้วทำตาม เอิ้ม...หายใจ” จินตหราสูดลมหายใจลึกแล้วค่อยๆ ปล่อยออกมา

เธอเห็นว่าคนที่ไม่ค่อยมีสติพยายามทำตามคำสั่งเหมือนกัน แต่เขายังหายใจเข้าได้ไม่ลึก และหายใจออกได้ไม่ยาว

ว๊าย! ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ใ้เจ้านี้อาจสูดออกซิเจนจนหมดลิฟต์ก็ได้ กร๊าด! พอออกซิเจนหมดเธอก็ตายนะสิ ไม่ได้นะ...ไม่ได้

สติจินตหราเริ่มกระเจิดกระเจิงไปตามจินตนาการ แต่เธอยังพอมีสติอยู่บ้างกระมัง เพราะขณะที่จะกร๊าดร้องออกมา ไฟในลิฟต์ก็ติด ไฟสีนวลดับไปและมีไฟสีขาวสว่างขึ้นมาแทน หญิงสาวมองแผงควบคุมลิฟต์ทันที แทบจะร้องไห้โยเมื่อเห็นว่ามีไฟติดแล้ว

เธอทิ้งผู้ชายที่อาจใกล้ตายไว้ด้านหลัง แล้วรีบวิ่งไปกดปุ่มฉุกเฉินรัวๆ อีกครั้ง

คราวนี้รอไม่นานนักก็ได้ยินเสียงผู้ชายตอบกลับมาว่า “กรุณารอ ลักครู่ ช่างกำลังแก้ไขอยู่ครับ”

เยส! เธอไม่ตายแล้ว จินตหราอยากกระโดดขึ้นลงด้วยความดีใจ แต่ถ้ากระโดดลิฟต์อาจสลิงขาดและตกลงไปข้างล่างก็ได้ ดังนั้นเธอจึง ละเว้นความตั้งใจนั้นเสีย แล้วหันไปมองคนใกล้ตายที่ตนทิ้งมา

เอ๊ะ...ดูสีหน้าเขาเหมือนจะดีขึ้นนิดหน่อยแล้ว เหงายังออกเต็มหน้า อยู่ ยังหายใจตื้นๆ แต่ตาไม่ลอยเหมือนกำลังจะไปเฝ้าเจ๊กเซียนฮ่องแต่ อีกแล้ว นี่คงเป็นเพราะไฟติด เครื่องปรับอากาศก็ทำงาน ไม่อึดอัดเหมือน เมื่อครู่ที่ต้องอยู่กันอย่างอบอ้าวระมิง อากาศเขาเลยดีขึ้น

หญิงสาวก้าวเข้าไปนั่งข้างๆ ชายหนุ่มอีกครั้งก่อนถาม “เป็นไงบ้าง คุณ อดทนหน่อยนะ ช่างเขากำลังซ่อมอยู่”

“ผม...ผม...ผม...ได้ยินแล้ว” เสียงเขาอ่อนระโหย และยกมือขึ้นๆ ขึ้นลูบหน้าผาก “ผม...รู้สึกอ่อนแอจัง”

“คุณเป็นโรคกลัวที่แคบรีเปล่า ถ้าเป็นก็ไม่น่าประหลาดใจที่คุณจะเป็นลม” จินตหราชวนคุย

การคุยกันไปเรื่อยๆ อาจทำให้ผู้ชายคนนี้ไม่คิดมาก ไม่กังวลมาก จนอาการแยลง และการได้พูดคุยกับใครสักคนไปเรื่อยๆ ยังทำให้เธอ ไม่ต้องจับเวลา ไม่ต้องคิด ไม่ต้องกังวลว่าเมื่อไรช่างจะมาถึงอีกด้วย เพราะ ฉะนั้น...คุยกันเถอะ

“ผม...ไม่เคยกลัวที่แคบ” แต่กลัวผู้หญิง...แต่วิชต่อประโยคนั้นในใจ ทว่าไม่พูดออกมา เขาขยับขา ขยับตัวให้หนึ่งสบายขึ้น ลมจากแอร์คอนดิชั่น ที่กลับมาทำความเย็นอีกครั้งทำให้ชายหนุ่มหายใจโล่งขึ้นนิด และหายใจ ได้ลึกขึ้นหน่อย

เขาพยายามสูดลมหายใจลึกๆ และค่อยๆ ปล่อยออกมาได้อย่างที่ ผู้หญิงคนนี้สั่งให้ทำ

“ดีแล้ว หายใจลึกๆ แบบนั้นแหละ มันไม่มีอะไรหรอก เดียวก็มีคน

มาช่วยเรา”

เดวิดยิ้ม “ขอบคุณ”

“ไม่เป็นไร”

แล้วการพูดคุยก็จบลง จินตหรายัดแข็งยัดขาขณะนั่งอยู่ข้างๆ ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้น และเหลือบมองเขาเป็นระยะเพื่อดูอาการ เมื่อเห็นว่าเขาหายใจได้สบายขึ้น เหงื่อที่ออกบนหน้าผากเริ่มแห้ง สีหน้าเริ่มดีขึ้น แล้วก็ถอนหายใจ

“ดูคุณดีขึ้นแล้วนะ”

เดวิดยิ้มตามขึ้นและหันไปทางขวามือของตน มองผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างเขา ใกล้เคียง...แต่ไม่ถึงขั้นเนื้อชิดเนื้อ ดูเธอวางตัวดีแบบนั้นชายหนุ่มก็โล่งอก ผู้หญิงคนนี้เป็นแบบแหม่มตัวยักษ์ที่กระโดดขึ้นคร่อมเขาแน่ๆ

“ขอบคุณที่เป็นห่วง”

หญิงสาวยกไหล่ เดวิดเดาไม่ออกเหมือนกันว่าแปลว่าอะไร ไม่ต้องขอบคุณ ไม่เป็นไร ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ไม่สนใจ หรือไม่แคร์

“นี่...คุณว่าเราควรเรียกค่าเสียหายจากผู้บริหารที่นี่กันมะ เราตกใจนะ ยิ่งคุณเป็นหนักถึงขั้นเป็นลมเป็นแล้งไปเลย ต่อไปถ้าเราเกิดกลัวจนไม่สามารถขึ้นลิฟต์ที่ไหนได้อีกละ มันเท่ากับเราเสียโอกาสในการทำงาน และเสียโอกาสในการใช้ชีวิตไปเลยนะ คุณว่าไหม”

เดวิดกะพริบตาค่อนสังเกตผู้หญิงที่อยู่ข้างกายให้ชัดขึ้น เธอ... หน้าตาดีที่เดียวละ ใบหน้ารูปไข่เห็นเครื่องหน้าชัดเพราะเธอรวบผมจนเรียบตึง คิ้วโก่งเรียว ดวงตาคมองเขาอยู่ก่อนข้างโต ขนตาดกและงอน จมูกเล็กปลายเข้ดเล็กน้อย ริมฝีปากรูปกระจับที่เคลือบสีชมพูอ่อนเอาไว้ ตอนนี้นั่งไม่ขยับพูดเรื่องน่ากลัวอย่างเช่น...การเรียกร้องค่าเสียหาย

ผู้หญิงคนนี้น่าจะทำงานที่นี่ แต่ทำไมถึงได้คิดอะไรที่เป็นการทรมานตัวเองแบบนี้นะ การด่าหรือเรียกร้องอะไรจากผู้บริหาร ถ้าได้จะคุ้มกับการโดนไล่ออกหรือ

หรือว่าเธอไม่ได้เป็นพนักงานในบริษัทเขา แต่เป็นพนักงานของบริษัทอื่นที่เช่าพื้นที่อยู่ด้านล่าง แต่ก็ไม่น่าจะ หญิงสาวกดลิฟต์ไปที่ชั้นหกไม่ใช่หรือ ชั้นหกกับชั้นเจ็ดเป็นพื้นที่ของบริษัทเลิฟเลิฟไฟต์ตั้งของเขา นี่นา

“ผม...ไม่คิดจะเรียกร่องอะไร” เขาตอบ เพราะถ้าฟองร้องตึกนี้ก็เท่ากับฟองตัวเอง มันจะมีประโยชน์อะไร “และคิดว่าคุณไม่ควรเรียกร่องด้วย คุณคงทำงานอยู่ที่นี่ ไม่คิดบ้างหรือว่าถ้าคุณหาเรื่องกับผู้บริหารคงไม่มีอนาคตกับที่นี่ คุณอาจถูกไล่ออกก็ได้ ที่นี่ไม่ใช่อเมริกานะคุณ เออะอะจะได้ฟองแล้วได้เงินเยอะๆ”

หญิงคนนั้นฟังจบก็ถอนหายใจ “ถูกไล่ออกอย่างนั้นหรือ ทำไมฉันต้องกลัว ในเมื่อวันนี้...ฉันถูกให้ออกแล้ว”

เธอทำหน้ามอย...คงเพราะตงงาน ใครกันนะที่ได้คนมีน้ำใจแบบนี้ ออก นี่ถ้าเดวิสรู้ เขาจะส่งลดเงินเดือนเจ้านายเธอให้

“ช่างเออะ เรื่องเรียกร่องอะไรนั่นฉันก็พูดไปนั่นแหละ รู้ดีว่าคงเรียกร่องอะไรไม่ได้ เสียงของคนจนมันไม่ดังเท่าคนรวยหรอก”

ดูเหมือนผู้หญิงคนนี้จะมีความคิดที่ไม่ดีต่อคนมีสตางค์ เดวิสอยากแก้ไขความเข้าใจผิดของเธอ แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก เขาก็ได้ยินเสียงกุกกัก ผสานกับเสียงคนดังอยู่ภายนอกลิฟต์

จินตหราก็ได้ยินเช่นกัน เธอหันไปมองผู้ชายแปลกหน้าก่อนลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วแล้วตะโกน

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย เราติดอยู่ในนี้”

ไม่กี่นาทีต่อมาประตูลิฟต์ที่ปิดสนิทก็เปิดออก รอยยิ้มของจินตหราหายวับไป เมื่อจำต้องแหงนคอตั้งบ่ามองช่างหลายคนที่คุณเข้าและมองพวกเขาจากด้านบนของลิฟต์

หญิงสาวเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าลิฟต์มันดันมาค้างอยู่ที่กลางระหว่างชั้น แล้วแบบนี้จะทำอย่างไร

หนังสือของขวัญที่เคยดูเรื่องหนึ่งย้อนเข้ามาในความทรงจำ เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนที่ติดอยู่ในลิฟต์นี้แหละ ติดอยู่แบบนี้เลย ระหว่างชั้น แล้วพอตัวประกอบคนหนึ่งตัดสินใจปีนขึ้นไป ลิฟต์มันก็ร่วงลงไปข้างล่าง ตัวผู้หญิงที่กำลังปีนขึ้นไปด้านบนขนาดครึ่ง ตายสยอง เลือดสาด ขาที่อยู่ในลิฟต์กระดิกดิ๊กๆ น่ากลัวที่สุด

หญิงสาวหน้าซีด หันไปมองผู้ร่วมชะตากรรมที่เดินเข้ามาใกล้แล้วตะโกนถามช่าง

“ลิฟต์ค้างแบบนี้เราจะขึ้นไปได้อย่างไรครับ พวกคุณแก้ไขให้ลิฟต์เคลื่อนขึ้นไปข้างบนหรือลงไปข้างล่างได้ไหม”

“โอ้ได้นะมันได้ครับคุณ แต่อาจจะต้องรอนาน คุณรอได้ไหมล่ะครับ” ผู้ชายที่สวมชุดสีน้ำเงินตะโกนตอบ

เดวิดมองผู้หญิงที่เขาไม่รู้จักชื่อ “คุณ...ว่ายังไง จะรอไหม”

“รอ ฉันกลัวอะ ฉันเคยดูหนังคนปีนขึ้นลิฟต์ที่ค้างอยู่แบบนี้แล้ว ลิฟต์มันเลื่อนลง ตัวขาดสองท่อนตายอนาถเลยนะ”

ชายหนุ่มมองหน้าผู้หญิงซึ่งกำลังทำหน้าสยดสยอง แหวงตาเขาเป็นประกายด้วยความขำ

“เรื่องในหนังมันไม่เกิดขึ้นในชีวิตจริงหรอกคุณ” เดวิดขำจริงๆ แปลก...เขาไม่เคยคุยกับผู้หญิงด้วยความรู้สึกสบายๆ และมีอารมณ์ขันแบบนี้มานานแล้ว

“คุณอยากจะทำอะไรล่ะ ฉันนะมีชีวิตเดียวนะ ญาติพี่น้องก็ไม่มีแล้ว ขึ้นชั้นตาย ลูกต้องไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มีชีวิตที่น่าสงสารยิ่งกว่าดาวพระศุกร์แน่”

แม้เดวิดจะไม่ใช่คอบหนังคอละคร แต่ละครเรื่องดาวพระศุกร์ดังจะตาย ขนาดเขาไม่สนใจยังรู้เรื่อง และเพราะรู้เรื่องแบบนี้ ผู้หญิงข้างๆ นี่ยิ่งดูตลกมากขึ้น คนอะไรเอาหน้าเอาระครมาเชื่อเป็นตุเป็นตะ

“คุณ ถ้าช่างเห็นว่าอันตราย เขาคงไม่บอกให้เราปีนขึ้นไปหรอก”

“งั้นคุณก็ป็นขึ้นไปเองแล้วกัน ฉันจะรอ” พุดจบจินตหราก็ค้อนนิตๆ ก่อนเดินถอยหลังไปพึ่งผนังลิปต์ ปล่อยให้ผู้ชายที่ไม่กลัวตัวขาดครึ่งป็น ขึ้นไปคนเดียว ไปสิ...ไปเลย

เดวิดขยับมือไปจับเก้าอี้พลาสติกที่ข้างด้านบนส่งผ่านช่องลงมาให้ เพื่อให้เขาใช้เก้าอี้เป็นฐานป็นออกไป เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงบนเก้าอี้ แต่ก่อนจะป็นขึ้นไปเขาหันกลับไปมองผู้หญิงที่ยืนพึ่งผนังลิปต์ เธอกำลังมอง เขาตาละห้อย

เห็นแบบนั้นแล้วชายหนุ่มก็รู้ว่า แม้ท่าทางเธอจะไม่บ่งบอกถึงความกลัว แต่ในใจคงกลัวไม่น้อย หากเขาออกไปได้ ก็ไม่รู้ว่านานแค่ไหนกว่าข้างจะซ่อมเสร็จ เธอต้องอยู่ในลิปต์แคบๆ นี้เพียงลำพังกับ...ความคิดร้ายๆ เกี่ยวกับการตายในลิปต์แบบสยของขวัญทุกแบบที่เคยดูหนังหรือดูละครมา

เขาผลอยยิ้มให้เธอโดยไม่รู้ตัว และได้รับรอยยิ้มเจื่อนๆ ตอบกลับ มา อะไรก็ไม่รู้ทำให้เดวิดถามว่า

“คุณ...อยากให้ผมอยู่เป็นเพื่อนไหม”

เธอไม่ตอบ มีเพียงดวงตาเท่านั้นมองเขาอย่างอ่อนหวาน เดวิดขมอมมือข้างที่ยื่นลงมาเพื่อจับมือเขาแล้วตัดสติใจ

“ขอโทษนะครับ ผมว่า...รอให้พวกคุณซ่อมลิปต์จนเสร็จดีกว่า ผมกลัวว่าอาจมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้”

“โอ๊ย! ไม่หอรอกคุณ มาเร็วครับ จะอยู่ทำไมในนั้น อุดอุ้ออก มาครับ ป็นขึ้นเก้าอี้แล้วส่งมือมา ผมกับพวกตึงแป็บเดียวคุณก็ออกมาได้แล้ว” ซ่างอธิบายถึงแผนการช่วยเหลือ แต่เดวิดตัดสติใจแล้ว เขาลากเก้าอี้ไปให้ผู้หญิงแปลกหน้าคนนั้นแล้วผายมือ

“เชิญนั่งครับ”

“คุณไม่ไปจริงๆ นะเหรอ”

“ผมมาลองคิดๆ ดูแล้ว การป็นขึ้นไปมันเสี่ยงกับการที่ตัวต้องขาดครึ่ง ผมก็มีชีวิตเดียวเหมือนคุณนั่นแหละ ถึงผมจะยังไม่มีลูก แต่ก็มีแม่ที่

ต้องดูแล ปลอดภัยไว้ก่อนน่าจะดีกว่า จริงไหม”

ผู้หญิงแปลกหน้าคนนั้นยิ้ม ยิ้มกว้างจนตาโตยิบหี เขาเพิ่งเห็นว่า เธอมีเขี้ยวเล็กๆ ที่มุมปากซ้าย คนกลัวผู้หญิงแบบเทริชทำไมถึงตัดสินใจ อยู่เป็นเพื่อนเธอ...เขาก็ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกัน

3

“คุณบอกว่าเพิ่งถูกไล่ออก”

แก้อีฟลาสติกสีขาวสองตัววางอยู่คู่กัน บนแก้อีมีหญิงหนึ่ง ชายอีกหนึ่งนั่งอยู่ และกำลังคุยกันระหว่างรอให้ช่างซ่อมลิฟต์ให้เสร็จ

จินตหราพยักหน้า “เจ้านายบ๊าบอและเหตุผลสิ่งเง่า”

“เล่าให้ผมฟังได้ไหม บางทีผมอาจช่วยคุณได้”

หญิงสาวเหลือบมองผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างเธอ สีหน้าบอกชัดว่าไม่เชื่อ ลึกนิดว่า คนแบบเขาจะช่วยอะไรเธอได้ แต่...ก็ว่างนะละ เล่าให้ฟังก็ได้

“ฉันเป็นพนักงานชั่วคราว เป็นมานานแล้วละ ทำงานที่โน่นเดือนที่นี้สามเดือน สุดแต่เขาจะจ้างนานแค่ไหน สำหรับที่นี่...เขาจ้างฉันสามเดือนมาเป็นเลขฯ ให้ซีอีโอ เป็นไง ตำแหน่งฉันเทใหม่ละ”

เดวิดฟังนิ่ง ไม่ออกความเห็น

“ตำแหน่งอาจดูใหญ่โต มีหน้ามีตาดีหรืออก แต่เอาเข้าจริง ฉันก็แค่มาเฝ้าออฟฟิศให้เขาเท่านั้นแหละ ทำหน้าที่เบ๊ทั่วไป ปิดกวาดทำความสะอาดห้องนาย จัดดอกไม้ รับโทรศัพท์ ก็คงเหมาะกับเงินเดือนหนึ่งหมื่นของฉันแล้ว

“แต่...พอฉันมาทำงานวันนี้ คุณสมบุญรัตน์ก็มาบอกว่าไม่ต้องมาทำอีกเพราะเจ้านายกลับมาแล้ว เจ้านายฉันนี่ก็แปลกๆ นะ คุณสมบุญรัตน์บอก

ว่าเขาไม่ชอบผู้หญิง ถึงได้ให้ฉันออกโดยได้เงินเต็มจำนวนสามเดือน ไล่ตีกีตีหรือกนะที่ได้เงินมาฟรีๆ หนึ่งเดือน แต่อีกใจรู้สึกเหมือนถูกกีดกัน ทางเพศยังไงก็ไม่รู้

“ฉันนะทำงานเก่งนะคุณ หนักเอาเบาสู้ ก็อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ ฉันมีลูกที่ต้องเลี้ยง ต้องดูแล เคยฝันว่าถ้าฉันทำงานดีแล้วเจ้านายมาเห็น เขาอาจจะจ้างต่อก็ได้ แต่ใครจะไปรู้ล่ะว่าเลขาฯ แบบฉันจะไม่มีโอกาสได้เห็นหน้านายจ้างของตัวเอง ฉันถูกให้ออกก่อนเขาจะมาเสียอีก ทุเรศชะมัด”

คำบ่นของเธอยืดยาว ไหลลื่น ไม่ติดขัดแม้แต่นิดเดียว แถมยังทำให้ผู้ฟังรู้สึก...เหมือนถูกด่า

ใช่...เธอกำลังด่าเขา เพราะเจ้านายที่ไม่ชอบผู้หญิง กีดกันทางเพศ ซึ่งเธอเพิ่งด่าเมื่อครู่ก็คือ...เขาเอง

เดวิดมองผู้หญิงที่ถอนหายใจยาวแล้วยิ้มให้เขา

“จบละ เรื่องซวยๆ ของฉัน จริงๆ มันก็ไม่ซวยมากนัก เพราะอย่างน้อยฉันก็ยังได้เงินครบโดยไม่ต้องทำงานให้ครบเวลา ขึ้นให้เงินแค่สองเดือนสิ ฉันจะอาละวาดให้ตึกแตกไปเลย”

“คุณตงงานแบบนี้แล้วจะลำบากไหม”

“โอ้...คุณ ใครตงงานแล้วจะสบายล่ะ” จินตหราส่ายหน้า “แต่คนแบบฉันลำบากจนเคยชินแล้ว แค่ต้องกลับไปรื่องานอีกครั้งเท่านั้น เงินสองหมื่นที่ได้ในวันนี้ต้องใช้ประหยัดๆ หน่อย คงได้สักสามสี่เดือน”

พูดจบหญิงสาวก็หัวเราะ ทว่าเสียงหัวเราะที่ดังขึ้นฟังดูก็รู้ว่าเธอไม่มีความสุขเลย มันแห้งแล้งเหลือเกิน

เดวิดไม่สามารถละสายตาไปจากเธอได้เลย หลายปีมานี้เขาไม่เคยนั่งกับผู้หญิง และคุยกันในเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตแบบนี้ ปกติถ้าถูกเมานัดให้พบกับผู้หญิง ก็มักจะคุยกันเรื่องงาน เรื่องความชอบส่วนตัว งานอดิเรก และอะไรที่มันดูบันเทิง เบาๆ ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับชีวิตและปากท้องแบบนี้

บอกตรงๆ ปัญหาของเธอแก้ไขได้ง่ายนิดเดียว เพียงเขาสั่งคำเดียว เธอก็จะมีงานทำ ลูกเต้าไม่ต้องลำบากอีกแล้ว

“เรื่องฉันมันรันทนต์เนอะ คุณล่ะ มีเรื่องอะไรเล่าให้ฟังบ้างสิ”

“ผม...ผมนะเหออ” เติวซียืมหายใจแล้วหันไปมองหน้าผู้หญิงซึ่งกำลังยิ้มอวดเขียวให้เขาดู

“น่า เล่าหน่อย เธอแบบเศร้าๆ นะ ฉันจะได้รู้สึกดีบ้างที่ตัวเองไม่ได้มีชีวิตบัดซบอยู่คนเดียว”

“ผม...ไม่ค่อยมีเรื่องอะไรหรอก” เติวซิดันแวนที่เลื่อนลงมาจากรัดจิ้งจอกให้กลับเข้าที่ “ผม...เป็นคน...ชอบทำงาน แม่เลยเป็นห่วงอยู่เรื่อยๆ ว่าทำงานหนักไปไหม กินอาหารครบหมู่ ครบมื้อรีเปล่า แม่รักผมมาก ห่วงผมมาก...”

บล่าๆ ภายนอกจินตหรานั่งฟังผู้ชายซึ่งนั่งอยู่ข้างเธอตาแป๋ว แต่ในใจนี่เบื่อสุดขีด เธอมาติดต่อกับผู้ชายที่เป็นลูกแห่งติดแม่หรือนี้

หญิงสาวกวาดตามองผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ อีกครั้ง สารรูปเขา...เมื่อมองใกล้ๆ แล้วก็พบว่าไม่ได้เลวร้ายอะไร จมูกโด่งตรงสวยเขียว ปากก็บาง ฟันเรียงสวย แต่...ผมยาวๆ นั้นยุ่งเหยิงจนแทบจะเรียกว่าไม่เป็นทรง แวนอันใหญ่ก็ไม่เข้ากับใบหน้าเธอเสียเลย อีกทั้งการแต่งตัวที่ไม่เจริญหูเจริญตาที่สุดยิ่งทำให้เขาดูแย่

ถามจริงๆ เกอะ แม่ไม่ได้เลือกเสื้อผ้าให้ หรือไม่ว่างพาไปตัดผมเหออ...พ่อลูกแห่งของแม่

“เรื่องที่แม่เป็นห่วงพักนี้ก็คือเรื่อง...แต่งงาน”

นั่นนะไร ปัญหาของพวกลูกแห่ง ลูกแห่งแบบนี้จะมีผู้หญิงคนไหนอยากได้ไปทำสามี แค่ต้องรบกับแม่สามีก็เป็นศึกหนักแล้ว ถ้าองหลังที่ควรสนับสนุนตัวเองอย่างสามีดันไม่เอาไหน ไม่กล้าหือกับแม่อีก ผู้หญิงร้อยทั้งร้อยก็คงบอกศาลาทั้งนั้นแหละ

“แม่ชอบพาลูกสาวเพื่อนมาให้ผมรู้จัก ผมรู้ว่าท่านหวังดี แต่...ผม

ไม่ชอบผู้หญิง”

เรื่องของคุณลูกแห่งกำลังเข้มข้น แต่จินตหรากลับหมดความสนใจ
ลงเพียงแค่นั้น เพราะลิปต์ซึ่งหยุดมานานในที่ลุดก็เคลื่อนที่แล้ว

หญิงสาวแต่งผิงออกจากเก้าอี้ มองตัวเลขบนลิปต์ที่เลื่อนลงไป
ข้างล่างแล้วอุทานเสียงใส “ลิปต์ซ่อมเสร็จแล้ว!”

กลับถึงบ้านได้จินตหรากรีบอาบน้ำแล้วขึ้นมานั่งขัดสมาธิบน
เตียง เธอเปิดกระเป๋านับเงินอีกครั้งแล้วยิ้ม เพียงแค่นี้ก็สบายไปอีกหลาย
เดือน เดี่ยวพุงนี้เธอต้องเข้าไปที่สำนักงานเพื่อรายงานว่าตอนนี้
ตนว่างแล้ว และพร้อมรับงานใหม่

แต่...งานใหม่จะมาอีกเมื่อไรก็ไม่รู้ ดังนั้นเงินสองหมื่นนี้จึงเป็นเงิน
สำรองเลี้ยงชีพของเธอกับไอ้ตัวเล็ก คงต้องใช้กันอย่างระมัดระวังหน่อย

คืนที่จ่ายค่าเทอมไปแล้ว ไม่อย่างนั้นเงินสองหมื่นจะหายวับไป
ในพริบตา

เฮ้อ...มีลูกหนึ่งคนจนไปเจ็ดปีจริงๆ หญิงสาวถอนหายใจก่อน
เหลียวมองกรอบรูปนับสิบที่วางอยู่บนหัวนอน

กรอบรูปแต่ละอันล้วนแต่เป็นรูปของเด็กผู้หญิงผมซอยสั้น หน้า
ทะเล้น มองผ่านๆ ก็รู้ทันทีว่าเด็กคนนี้น่าจะเป็นลูกครึ่งไทย-จีน เธอมี
ผิวขาวอมชมพูและดวงตาชั้นเดียวยาวรีที่ได้รับมาจากพ่อ ส่วนจมูกเล็กๆ
เชิดร้นนั้นดูเหมือนผู้เป็นแม่ แต่ริมฝีปากรูปกระจับได้มาจากป้า

ต้องยอมรับว่าหลานสาวเป็นเด็กหน้าตาธรรมดา ไม่ได้ดงามอะไร
กระนั้นไอ้ตัวเล็กก็ยังเป็นดวงใจของเธอ

เจ้าของดวงตากลมโตได้มองกรอบรูปไปจนถึงอันสุดท้ายที่อยู่หลัง
สุดซึ่งทำจากไม้ เป็นรูปครอบครัวที่ประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูกสาวอีก
สองคน ทุกคนล้วนยิ้มแย้มแจ่มใส อบอุ่น ภูมิความสุขที่สุด

จินตหราจ้องคนสี่คนที่มีความสุขเต็มเปี่ยมในภาพนั้นอยู่นาน ก่อน

สายตาค่อยๆ พร่าเลือนด้วยหยาดน้ำที่เอ่อคลอเต็มสองตา

พ่อ แม่ และน้องจากไปกันหมดแล้ว ทิ้งให้เธออยู่เพียงลำพังกับ
ภรรยาที่บางทีก็น่ารัก บางคราก็น่าชัง ภายนอกอาจดูเหมือนเธอเป็นคนเก่ง
สู้ เข้มแข็ง แต่...ใครจะรู้ว่าหญิงสาวไม่ได้เข้มแข็งอย่างที่ใครๆ คิด
เวลาอยู่ตามลำพังก็มีเดี๋ยวตาย เงา เศร้า และท้อเหมือนคนอื่นๆ

หลายครั้งที่เธอแอบร้องไห้คนเดียวด้วยความเหนื่อย ลำ สงสาร
ตัวเอง แต่...เธอไม่เคยปล่อยให้ความท้อแท้ เดี่ยวตายเกาะกุมจิตใจนานๆ

หากจะร้องไห้ก็ร้องมันให้หมด ก่อนเดินหน้าต่อด้วยความเข้มแข็ง
ที่ชูตจากทุกซอกของหัวใจมารวมกัน

ชีวิตไม่สิ้นมันก็ต้องดิ้นกันต่อไปใช่ไหม!

หญิงสาวสะอื้นหนักๆ หลายครั้ง ก่อนลุกจากเตียงเดินไปยังโต๊ะ
เครื่องแป้งที่ทำจากโครงเหล็ก โต๊ะตัวนี้เธอจำใจซื้อต่อจากเพื่อนมาในราคา
ไม่แพงนัก สภาพของมันก็สมราคา มีสนิมกินบ้าง โยกเยกโคลงเคลงบ้าง
แต่กระจกยังคงใสกระจ่าง

จินตนาหมองภาพตัวเองที่สะท้อนในกระจก เห็นคนสวมเสื้อยืดสี
เข้มคอยยิ้มกับกางเกงเจจ๋า สั้นดูไม่เหมือนเลขาฯ ซีอีโอผู้มาดมั่นคนนั้น
เลย นี่แหละ...สภาพที่แท้จริงของเธอ โทมม และไม่เจริญหูเจริญตาเอาเสีย
เลย

หญิงสาวหยิบกระดาษทิชชูมาซับน้ำตา ตบแก้มตัวเองแรงๆ เพื่อ
ให้มีสี лица ก่อนทาลิปมันลงบนริมฝีปาก สรรูปเธอจึงดีขึ้นนิดหน่อย

คนสมัยปัจจุบันเขาดูกันที่ภาพลักษณ์ ดังนั้นแม้อยู่ในบ้านเธอจะ
โทรมหรือແ່แค้ไหน ก่อนออกจากบ้านต้องเนียบ ต้องดูดี รุ่นพี่ที่สำนัก
จัดหางานกระซิบสอนเธอว่า คนที่ต้องการพนักงานชั่วคราวเพียงแค่วันสอง
สามเดือน คงไม่ยากให้คนผู้ที่มีความรู้ความสามารถมากนักหรอก แต่
เขาต้องการคนที่หน้าตาดีหน่อย พุดจารู้เรื่อง ไม่เรื่องมาก ทำงานง่าย ๆ
ตามคำสั่งได้ ก่อนให้คำตอบแทนเป็นเงินขั้นต่ำ จากนั้นเมื่อหมดสัญญา

ก็ลากันโดยไม่มีอะไรผูกพัน

ที่คนนั้นบอกให้เธอคิดเสียว่าสมัครไปเป็นกิ๊กของใครสักคน การคัดเลือกกิกนั้นเขาไม่สนใจสมรรถนะหรือความสามารถหรอก เขาสนใจแค่รูปร่างหน้าตา ถ้ายังดูสะดุดตาก็ยังมีโอกาสได้รับเลือก ซึ่งนั่นก็จริงอย่างที่ที่คนนั้นบอก เพราะพอจินตหราหันมาลงทุนแต่งหน้าแต่งตัวไปสมัครงาน เธอก็ได้ทุกงานโดยไม่มีพลาด มีเงินซื้อข้าวสารกรอกหม้อก็เพราะเทคนิคที่ที่คนนั้นสอนอย่างไม่หวงวิชา

แต่...การเป็นกิ๊ก มันก็ต้องจบลงแบบกิ๊ก ไม่มีใครคบแต่งกิ๊กเป็นเมีย เช่นเดียวกับการเป็นพนักงานชั่วคราว ไม่เคยมีบริษัทไหนคิดจะจ้างเธอเข้าทำงานเป็นพนักงานประจำ

มันเหนื่อยนะ และชีวิตก็เหมือนกับไม่ค่อยมั่นคง เดือนนี้มีงานเดือนหน้าตกงาน แล้วเดือนโน้นจะมีใครมาจ้างอีกไหมก็ยังไม่รู้

“เฮ้ย! หยุดๆ หยุดคิดบ้างๆ ชะที จะคิดอะไรที่ยังคิดยังไม่เข้าใจทำอะไรอะ”

จินตหรายกมือขึ้นตบแก้มแรงๆ เช็ดน้ำตาให้หมดไป แล้วเช็ดหน้าใส่กระจกเงา

“ฉันทำได้ ฉันเก่ง ฉันทำได้” เธอพูดให้ตัวเองเชื่อเช่นนั้นเสมอ

ใบหน้าที่สะท้อนอยู่ในกระจกเริ่มยิ้มออก แม้ดวงตากับจมูกจะยังคงก้ำกึ่งตาม เธอหมุนตัวเดินกลับไปเตียง แยกเงินเพื่อนำไปเก็บไว้ในกรอกรูปแต่ละอัน

แหม...ก็เธอเป็นคนจนนี่ จะไปมีปัญญาซื้อตู้เซฟมาจากไหน และถ้าเอาเงินทั้งหมดไปฝากธนาคาร เกิดมีเรื่องเดือดร้อนต้องใช้เงินด่วน มีหวังตายเพราะไม่มีปัญญาไปเบิกแน่ ส่วนการทำบัตรเอทีเอ็มนั้น บอกเลยว่าไม่มีวันทำ หญิงสาวไม่ไว้ใจระบบ กลัวด้วยว่าถ้าเกิดบัตรเอทีเอ็มหาย มีหวังเธอได้หมดตัวแน่

ยังไม่ทันได้นำเงินไปซ่อนไว้หลังรูปหลาน คิ้วเธอก็ขมวดมุ่นด้วย

ความสงสัยเมื่อโทรศัพท์มือถือเธอดังขึ้น

เป็นเพลงที่ตั้งไว้สำหรับสำนักจัดหางานนั่นเอง เอ...โทร. มาทำไม หรือจะรู้ว่าเธอถูกให้ออกแล้ว

จินตหราคิดว่าโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนหัวเตียงมากลับสาย “สวัสดีค่ะ จินตหราค่ะ”

“คุณจินตหรา นี่คุณไปทำอะไรมา”

คือเรื่องขมวดมุ่นเพราะไม่เข้าใจคำถาม ‘ฉันไปทำอะไรพระ’ “คะ... อะไรคะ”

ปลายสายหัวเราะแล้วรีบบอกข่าวดี “ทางบริษัทเลิฟเลิฟไฟต์ดึงเขา เพิ่งติดต่อมา เขาบอกว่าอยากจ้างคุณในตำแหน่งเดิม คราวนี้ไม่ใช่แค่ชั่วคราวนะคุณ แต่บรรจุให้เป็นพนักงานประจำเลย”

“อะไรนะ!” จินตหราหลุดปากอุทานอย่างไม่อยากเชื่อ

“ผมก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน ปีหนึ่งจะมีคนโชคดีอย่างคุณสักคนที่ทำงานเข้าตาจนเขาจ้างให้เป็นพนักงานประจำ โชคดีแล้วนะคุณ พงษ์นี้คุณไปรายงานตัวกับคุณสมบุรณ์ที่บริษัทได้เลย ขอให้โชคดีนะคุณจินตหรา แล้วถ้าเกิดเบื่องานประจำ อยากกลับมาทำงานกับพวกเราอีกก็ยินดีต้อนรับนะครับ”

อีกฝ่ายวางสายไปแล้ว แต่จินตหรายังคงถือโทรศัพท์ค้างเอาไว้แบบนั้น ดวงตาเธอเบิกกว้างอยู่เกือบนาทีก่อนตั้งสติได้ และสิ่งที่ทำเป็นอันดับแรกหลังจากตั้งสติได้ก็คือ...กรี๊ด!

เธอกรี๊ดร้องพร้อมกระโดดไปรอบห้องด้วยความยินดี

“ไอ้ตัวเล็ก ตั้งแต่นี้ไปเราจะมีกินมีใช้ทุกเดือนแล้ว โอ้ย! ดีใจจัง ว๊วย”

‘ไอ้ตัวเล็ก’ เป็นเด็กหญิงผมซอยสั้น แต่งเนื้อแต่งตัวแบบเด็กผู้ชายคือสวมเสื้อยืดสีน้ำเงินกับกางเกงยีนขาสั้น เธอเรียนในโรงเรียน

อนุบาลเล็กๆ ที่ไม่ห่างจากบ้านเช่าเท่าไรนัก ตอนเช้าจะไปเรียนพร้อมเพื่อนสนิทซึ่งบ้านอยู่ไม่ไกลกัน โดยจินตหราเป็นผู้ไปส่ง ส่วนหลังเลิกเรียน ไข่ตัวเล็กจะกลับบ้านพร้อมเด็กชายที่แม่เขาไปรับเด็กทั้งสอง และดูแลให้จนหญิงสาวไปรับกลับหลังจากเลิกงาน

แต่วันนี้จินตหราขับรถไปรับลูกด้วยตัวเอง เด็กหญิงที่มีบุคลิกคล้ายทอมบอยจึงดีใจจนกระโดดตี่ๆ และร้องเรียก “แม่จ๋า” เสียงดัง

เธออ้าแขนออกรอรับเด็กหญิงโดยอัตโนมัติ และทันทีที่ร่างเล็กโผล่เข้ากอด จินตหราก็รู้สึกได้ถึงความสุขที่เอ่อล้นขึ้นมาจนเต็มหัวใจ

เธอไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ไม่มีน้องสาวแล้ว มีก็แต่ไข่ตัวเล็กที่มีวงแขนเล็กๆ แต่อบอุ่น ไข่ตัวเล็กอาจช่วยอะไรไม่ได้ ซ้ำยังเป็นภาระอีกต่างหาก ทว่าถ้าไม่มีเด็กคนนี้ หญิงสาวก็ไมรู้เหมือนกันว่าจะอยู่ในโลกที่มีเพียงเธอคนเดียวต่อไปทำไม

“เป็นไงตัวเล็ก วันนี้แกล้งใครรีเปล่า”

เด็กหญิงจากรูมนทำปากยื่น หน้าคว่ำ รีบปฏิเสธทันที “เปล่า เล็กเด็กดี”

จินตหราหัวเราะและหอมแก้มนุ่มหนึ่งที “วันนี้แม่จ๋ามารับ จะพาไปกินติมด้วย เพราะว่า...ตั้งแต่พุงนี้เป็นต้นไป แม่จ๋าจะได้ทำงานประจำแล้วนะ”

งานประจำคืออะไร เด็กน้อยไม่รู้เรื่อง ทว่าเธอยังยิ้มจนเห็นเหงื่อสีชมพู เพราะเมื่อครู่แม่เพิ่งพูดว่าจะพาไปกินไอศกรีม

เด็กหญิงเขย่าแขนแม่ และทำตาอ้อนวอน “พ้าน้องหนึ่งไปกับเราด้วยได้ไหมแม่จ๋า”

น้องหนึ่งที่ว่าคือเด็กชายหนึ่งคนย ซึ่งก็เป็นเพื่อนซี้เพื่อนสนิทของจากรูมนนั่นเอง คู่นี้เข้าหากัน มีอะไรแบ่งปันกัน มีกินกินด้วยกัน มีเล่นเล่นด้วยกัน ขนาดแกล้งเพื่อน...ก็ยังแกล้งด้วยกัน จนคนที่มีศักดิ์เป็นแม่ของเด็กหญิงและเด็กชายปวดหัวไปตามๆ กัน

จินตหรามองเข้าไปในสนามเด็กเล่นและเห็นเด็กชายหนึ่งคนนั่งกำลังมองมาทางเธอพอดี หญิงสาวกวักมือเรียกเด็กชายที่คุ้นเคยกันดีเพราะเห็นกันมาตั้งแต่เกิด พอเห็นสัญญาณเรียกตัว เด็กชายรูปร่างอ้วนกลม ผิวขาวผ่อง ก็วิ่งตุ้มตะตุ้มตุ้มมาหา

มือน้อยๆ กระพุ่มไหวแม่จ๋าของเพื่อนรักแล้วยิ้มให้จนตาปิด “สวัสดีครับแม่จ๋า”

จินตหรารับไหว้ก่อนยกมือลูบผมนุ่มนวลของเพื่อนหลาน “วันนี้แม่จ๋าจะพาตัวเล็กไปกินไอติม หนึ่งอยากไปกับแม่จ๋าและตัวเล็กไหมครับ”

ทันทีที่พูดถึงของโปรดอย่าง ‘ไอติม’ เด็กชายก็ตาวาววับ พยักหน้าทันที

“ถ้าอย่างนั้นเรารอแม่ส้มก่อนนะ แล้วค่อยไปพร้อมกัน วันนี้แม่จ๋าจะเลี้ยงเอง ตัวเล็กกับหนึ่งอยากกินไอติมรสอะไร แม่จ๋าให้กินทุกรสเลย ดีไหม”

เด็กหญิงกับเด็กชายวัยห้าขวบรีบร้องประสานเสียงกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“ดีค่ะ”

“ดีครับ”

สมัยนี้เด็กระดับอนุบาลก็ยังมีกรบ้าน

การบ้านในวันนี้เป็นการให้คุณพ่อคุณแม่ช่วยคุณลูกท่อง ก ไก่ ถึง ฮ นกฮูก ประกอบเพลง

จากรูมอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว ร่างผอมสูงของเด็กหญิงกระโดดไปกระโดดมาตามเสียงเพลงอยู่บนเตียง ร้องตามได้บ้าง ไม่ได้บ้างไปตามเรื่อง แต่เพียงแค่อินจันตหราเห็นหลานที่เธอเลี้ยงมาดุจลูกว่าจริง ดูมีความสุข มีสุขภาพจิตดี หญิงสาวก็พอใจ

“เอาอีกๆ” หลังเพลงจบเป็นรอบที่สอง เด็กหญิงก็รำร้องขอทำ

การบ้านอีกครั้ง

นี่ถ้าจาร์มนโตขึ้นแล้วขยันทำการบ้านแบบนี้ ไม่เหมือนจินตหราที่ชอบเบียร์ ไม่ส่งการบ้านบ่อยๆ ลูกสาวเธอคนนี้ต้องมีอนาคตที่ดีกว่าเธอแน่ๆ

“เอาอีกเหรอ ไม่เหนื่อยรีไรตัวเล็ก”

โบหน้าเล็กๆ สายตึก และเรียกร้อง “อีกนะ นะแม่จ๋า”

จินตหราที่อาบน้ำพร้อมลูกและสวมชุดนอนลายเปิดคล้ายกับจาร์มนแสร้งถอนหายใจ ก่อนขอคำสัญญา “ครั้งสุดท้ายนะ ถ้าจบรอบนี้แล้วตัวเล็กต้องนอน...โอเค!”

“โอเค!”

แล้วเพลง ก ไก่ ก็เริ่มต้นอีกครั้งพร้อมแม่และลูกที่เต้นประกอบเพลงไปด้วยกัน

4

ไอ้ตัวเล็กของจินตหราเป็นเด็กเจ้าปัญหา ดังนั้นเวลาจะต่อรองเท้าไรกันจึงต้องกำหนดข้อแลกเปลี่ยนให้ชัดเจน ไม่อย่างนั้นอาจมีการโยกเย่ ไม่ยอมทำตาม ไปจนถึงงอแงและร้องไห้ให้ต้องปลอบกันอีกนาน

แต่วันนี้ไอ้ตัวเล็กคงเดินจนเหนื่อย เมื่อจบเพลง ก ไก่ รอบสุดท้ายที่ร้องขอ เธอก็ยอมนอนลงบนเตียงอย่างว่าง่าย

จินตหรายกมือขึ้นลูบผมขึ้นเหนือให้หลานสาวแล้วบ่น “ดูซิ เดินจนเหงื่อออกแบบนี้...เหม็น”

เด็กหญิงยิ้มอ่อน ไม่สนใจที่แม่บ่นแต่ร้องขอต่อ “แม่จำเล่านิทานสิ”

“ทำไมเราช่างเรียกร้องแบบนี้ล่ะ” จินตหราบ่นไม่จริงจังก่อนถาม “คืนนี้เรื่องอะไรดีล่ะ”

ใบหน้าน้อยๆ เอียงไปมาคล้ายกำลังคิดหนัก “หนูเหนื่อยมากแดง”

จินตหราหัวเราะว่า “ซื่อห่วยไม่ยกถูกแะ ว่าแล้วว่าตัวเล็กต้องอยากฟังเรื่องนี้ ไม่เบื่อบ้างหรือ หือ” ปากถามแต่มือเธอก็เอื้อมไปหยิบหนังสือภาพนิทานที่ได้มาจากรุ่นพี่ซึ่งลูกๆ เขาไม่อ่านแล้วจากตู้เล็กข้างเตียง ร่างบางเอนนอนลงข้างหลานสาวบนเตียงใหญ่ขนาดห้าฟุตซึ่งเป็นสิ่งฟุ่มเฟือยเดียวที่จินตหราขอมซื้อมาเมื่อต้นปีนี้เอง เนื่องจากเธอทนนอนบนพื้นอีกต่อไปไม่ไหว แก่แล้วไง ปวดหลัง

นิทานเรื่องหนูน้อยหวมกแดง...จินตหราจำไม่ได้แล้วว่าเคยเล่าให้
ไอ้ตัวเล็กฟังไปกี่ร้อยล้านรอบแล้ว แต่ไม่ว่าจะฟังจนคนเล่าเบื่อหน่าย
อย่างไร คนฟังก็ไม่รู้จักเบื่อ

หลานสาวจับนิ้วโป้งจินตหราเอาไว้ ขยับเข้าไปซุกหน้าลงกับอกป้า
แล้วหลับตา ฟังนิทานเรื่องโปรดของตน

จินตหราเล่านิทานเรื่องหนูน้อยหวมกแดงไม่ถึงครึ่งเรื่องก็เห็นว่า
ไอ้ตัวเล็กนอนนิ่ง ดวงตาวาวรีปิดสนิท ปากเผยออกนิดๆ เห็นท่าหลับ
สบายของเด็กน้อยแล้ว สาวโสดที่บอกใครต่อใครว่าเป็นคุณแม่ลูกหนึ่งก็
ค่อยๆ ปิดหนังสือภาพแล้วขยับลงจากเตียง

ทันทีที่เธอขยับ ร่างซึ่งนอนไม่ไหวดิ้นก็ร้องขึ้นมา มือเล็กไขว่คว้าหา
แขนแม่ซึ่งรีบส่งให้เด็กน้อยจับเอาไว้ทันที

“แม่จำแล้วจบแล้วนะ นอนได้แล้ว” จินตหราโกหก แต่เด็กหญิง
จากรูมนั่งวงงุนไม่รู้ เด็กน้อยพยักหน้ารับรู้ก่อนเอียงหน้า ทำปากยื่น รอ
‘จิบ’ จากผู้ที่เธอคิดว่าเป็นแม่

นิทานและการจับก่อนนอนคือเครื่องมือทำให้ไอ้ตัวแสบทำตัวดี
เพราะถ้าเด็กหญิงเกร เธอแต่ใจ ทั้งสองอย่างนี้จะถูกดัดเพื่อเป็นการ
ลงโทษ

และทุกครั้งที่ไอ้ตัวเล็กถูกลงโทษแบบนี้ เด็กหญิงจะนอนตะแคง
กอดผ้าห่ม ร้องไห้กระซิกๆ อย่างน่าสงสาร

เพราะเรามีกันแค่นี้ สองป้าหลาน...สองแม่ลูก ไอ้ตัวเล็กจึงทน
ไม่ได้เมื่อรู้ว่าแม่จำโกรธหรือเคืองเธอ และแม่จำก็ทนไม่ได้เหมือนกันถ้า
จะทำเมิน ไม่รักหลานคนนี้

ปกติเธอจะโกรธหลานเพียงแค่มุดินเท่านั้น วันรุ่งขึ้นพอเห็นหน้า
จ้อยๆ ของไอ้ตัวเล็กก็หายโกรธแล้ว

ก็เรามีกันอยู่แค่สองคน ถ้าไม่รักกันแล้วจะไปรักใคร

พวกเธอยืนริมฝีปากตะกระแงๆ ก่อนไอ้ตัวเล็กจะถอนหายใจยาว

แล้วพลิกตัวถอดผ้าห่มเอาไว้ในอ้อมอกแทนแขนแม่และหลับไปแบบนั้น

จินตหรานั่งมองหลานอยู่ครู่หนึ่งก่อนลุกขึ้นจากเตียง ร่างบางราวกับจะปลิวลมได้เดินไปปิดสวิทช์ไฟ จากนั้นก็ย่องออกจากห้องนอนตนเองเข้าไปในห้องนอนอีกห้อง ซึ่งอีกหน่อยจะกลายเป็นห้องนอนของหลานสาว แต่ตอนนี้จารูมนยังติดเธอมาก หญิงสาวจึงตัดแปลงห้องนี้ให้เป็นห้องทำงานของเธอก่อน

โต๊ะทำงานตัวใหญ่ตั้งอยู่ริมหน้าต่างซึ่งด้านนอกมีลูกทรงแบบโบราณติดอยู่ ผ้าม่านสีชมพูสะบัดไหวบ่งบอกว่ามีลมพัดเฉื่อยๆ มุมนี้เป็นมุมดี รับลม เหมาะแก่การนั่งทำงานนานๆ ยิ่งนัก

บนโต๊ะไม้สีเข้มมีสมุด กระดาษเป็นปึก และดิกชันนารีอยู่ด้านซ้ายมือ กลางโต๊ะคือคอมพิวเตอร์เครื่องเก่าที่จินตหราใช้มันทำมาหากินมาหลายปี

แม้จะเพิ่งได้งานประจำ แต่หญิงสาวก็ไม่ประมาท เขาจ้างได้ก็เลิกจ้างได้ ดังนั้นเธอจึงไม่คิดจะเลิกรับงานแปล แต่เรื่องทำรายงานแทนนักศึกษานั้น เธอหยุดมานานแล้วเนื่องจากไม่มีเวลาค้นคว้าหาข้อมูล

คอมพิวเตอร์เครื่องเก่าส่งเสียงโครกครากอย่างน่ากลัวว่ามันอาจจะระเบิดในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า แต่จินตหราชินกับมันเสียแล้ว เธอไม่หวาดกลัว แต่นั่งลงบนเก้าอี้ทำงานแล้วเปิดเอกสารที่แปลค้างเอาไว้ อ่านคร่าวๆ เพื่อแปลในขณะที่รอให้เครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมทำงาน

ค่าคีนนี่ยังอีกยาวไกลนัก เพิ่งสองทุ่มกว่าเท่านั้นเอง เท่าที่ดูงานในมือ...เหลืองานต้องแปลอีกไม่มากแล้ว คีนนี่เธอจะลุยให้มันเสร็จไปเลย

ทำงาน ทำงาน ทำงาน เพื่อ เงิน เงิน เงิน นั่นคือสิ่งที่เธอต้องการ

จินตหราหลับตาแล้วส่ายหน้าแรงๆ จากนั้นก็กะพริบตาถี่เพื่อเรียกสติ

เมื่อคีนเธอทำงานเพลินไปหน่อย ถึงขนาดสว่างคาตาเลยทีเดียว

แต่ผลที่ได้ก็น่าจะคุ้มค่าทุกหยาดหยด ยิ่งงานเร่งแค่ไหน เงินก็ยิ่งดีแค่นั้น
แต่...ง่วงจัง ยิ่งเดินเข้าไปในอาคารแล้วได้ลมเย็นๆ จากแอร์-
คอนดิชัน อากาศร่งเหงาหาวนอนยิ่งครอบงำสติเธอ

หญิงสาวอ้าปากหาวกว้างๆ แบบไม่อายุใคร เมื่อเดินมายังลิฟต์ที่
ตอนนี้มีคนต่อแถวอยู่พอประมาณ

วันนี้เธอไม่ได้มาทำงานสาย เนื่องจากยังไม่ได้นอนจึงออกจากบ้าน
เร็วกว่าปกติ ถือเสียว่าเอาฤกษ์เอาชัย มาทำงานประจำวันแรกไม่สาย
ทุกอย่างราบรื่น เพียงแค่ใช้ชีวิตเธอกับไอ้ตัวเล็กคงสบาย...

เพราะยื่นหลับตา ผันถึงความสุขสบายในอนาคตนานไปหน่อย
จินตนาการจึงผล็อยหลับไปทั้งคืนครึ่งหนึ่ง ก่อนรู้สึกเหมือนกำลังยื่นอยู่บน
ยอดเขา แล้วอู๋ๆ ก็ร่วงลงมากะทันหัน

ดวงตาที่เปิดพลันเบิกโพลง กางแขนทั้งสองข้างออกเพื่อสร้างความ
สมดุล และปากก็หลุดอุทาน “อู๊ย!”

อู๊ยๆ นี่เธอเป็นนางเอกนะ ควรมีพระเอกมาช่วยรับเธอเอาไว้ ไม่ใช่
ปล่อยให้เซแล้วล้มลงไปกองกับพื้น ให้ทุกคนที่ยืนรอลิฟต์อยู่มองมาเป็น
ตาเดียว และ...แอบยิ้ม แอบขำ

‘กร๊ต อายอะ’

จินตนาการรีบก้มหน้าแล้วตะลึงตะลึงลุกขึ้นจากพื้น เธอบิดกระโปรง
เพื่อไล่ความอาย แต่...จะหยุดความอายได้อย่างไร ในเมื่อทุกคนยังคงมอง
มาแล้วอมยิ้ม แก่งอเพื่อกลบเกลื่อนเสียงหัวเราะแบบนี้

‘อะไรพระ แค่คนวูบหลับไปหน่อยแค่นี้ มันตลกขนาดนั้นเชียรว
เธอ!’

देखเห็นผู้หญิงคนเมื่อวานที่ผจญเวรผจญกรรมกับเขาภายใน
ลิฟต์ตั้งแต่ก้าวแรกที่เธอเดินลงจากรถ

รถเธอค่อนข้างเก่า สภาพแย่เสียยิ่งกว่ารถไปจ่ายตลาดที่บ้านเขา

เสียอีก ชายหนุ่มแอบเห็นข้างรถมีรอยบุบ และกระป๋องรถมีสนิมเกาะอยู่
บางส่วนด้วย

เธอ...ยากจนใช่หรือไม่

ดูจากสภาพรถและการแต่งกายที่แม้จะสวมเสื้อผ้าดูเรียบร้อยดี แต่
กระป๋องรถแบบนี้เหมือนจะเป็นตัวเดียวกับที่เธอสวมเมื่อวาน สูทอาจเป็น
คนละตัว แต่เชิ้ตสีขาวด้านในก็น่าจะเป็นแบบเดียวกับเมื่อวาน กระเป๋าที่
สะพายมองแล้วไม่เห็นแบรนด์ รองเท้า...สันถลอก!

สมัยเขายังเป็นหนุ่มน้อย เคยเด็ดกับผู้หญิงที่สวยตั้งแต่ศีรษะ
จดเท้าคนหนึ่ง เธอคนนั้นให้เขารออยู่ในห้องรับแขกเกือบชั่วโมง ถามว่า
เมื่อเธอลงมาจากบันไดแล้วสวยไหม...ตอบเลยว่าสวย แต่...วันนั้นเขาหิว
แทบสลบเลย

พอไปถึงร้านอาหารสุตหุ เธอผู้นั้นสั่งอาหารหุหรามามาเต็มโต๊ะ
ก่อนแตะ ชิม เล็มอย่างละนิดอย่างละหน่อยแล้วพอ ด้วยบอกว่ากำลัง
ควบคุมอาหาร ส่วนเขาจะหรือ อยากรับงานของเธอมากินให้อิ่มเหลือเกิน

จบจากกินข้าว เติวซึกซ์ชวนเธอไปฟังเพลงและเดินรำตามสเตป เธอ
รับปากด้วยความยินดี แต่เมื่อไปถึงคลับแห่งหนึ่ง เธอก็ก้าวพลาดไปนิด
สั้นสูงสี่กับข้างรถเขาถลอกนิดเดียว แต่แม่สาวสวยเป๊ะคนนั้นกลับหน้าอ
และบอกให้เขาไปส่งที่บ้าน เพื่อให้เธอได้เปลี่ยนรองเท้า

เขาไม่เข้าใจว่าแค่สันรองเท้าถลอกนิดเดียวมันสำคัญอะไรนัก แต่
เธอบอกว่ามันเกี่ยวกับภาพลักษณ์แสนเป๊ะเวอร์ของเธอ นิดเดียวก็มาก
พอที่จะทำให้คนเขานินทาไปแล้ว และรองเท้าที่ถลอกไปนิดนั้นเธอจะทิ้ง
ทันที ไม่ซ่อมแซม แม้จะสวมเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เติวซึกซ์เมื่อพบผู้หญิงที่ 'เยอะ' ขนาดนี้ ถ้าแรกเริ่มเด็ดกันยังพบ
ความเยอะขนาดนี้ คบกันไปนานๆ จะเยอะขนาดไหน เขาตัดสินใจได้ทันที
จึงรีบไปส่งเธอและขอตัวกลับบ้าน จากนั้น...เขากับสาวสวยผู้นั้นก็จบกัน
ผู้หญิงที่ชื่อ...จิน...จินตนา...ใช่ไหม เธอทำให้เขารู้ว่า ผู้หญิงสวยแต่

ไม่เรื่องมากก็มีอยู่ในโลกนี้เหมือนกัน และที่หญิงสาวไม่เรื่องมากก็เพราะความจนอย่างนั้นสินะ

ชายหนุ่มเดินตามเธอมาถึงลิฟต์ ยืนรออยู่ด้านหลังไม่ไกล และมองรอยถลอกบนสันรองเท้าเธออย่างเพลิดเพลิดใจ ความไม่สมบูรณ์แบบของผู้หญิงคนนี้ทำให้เขารู้สึกดี แปลกนะ เพราะงานของเขาทุกชิ้นต้องสมบูรณ์แบบ งานระบบ งานสืบค้นข้อมูล เพื่อจับคู่หญิงชายที่มีความต้องการตรงกัน นิสัยคล้าย หรืองานอดิเรกเหมือนกัน ให้มารู้จักกันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ หรือทำแบบขอไปทีก็ได้

เรื่องการจับคู่ให้ลงตัวนี่ถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวด และทำให้บริษัทเขาเจริญก้าวหน้าหรือต้องปิดตัวไปเลยก็ได้ ดังนั้นก่อนจะแนะนำฝ่ายหญิงกับฝ่ายชายให้รู้จักกัน ทางบริษัทจะเซิร์ชหาหลายครั้งเพื่อให้ได้คู่ที่ดูน่าจะเข้ากันได้มากที่สุด ก่อนผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาจะมาช่วยวิเคราะห์ว่า หญิงชายคู่นั้นน่าจะเข้ากันได้อย่างแท้จริง

แต่เชื่อไหม บางทีความเข้ากันได้ของข้อมูลก็ไม่ได้หมายความว่าคู่ที่เขาจับมาให้เด็ด ให้ศึกษากันนั้นจะลงเอยด้วยการแต่งงานทุกคู่

บางทีเพราะความผิดพลาดอะไรบางอย่าง จับคู่ที่ไม่เหมือนกันเลย มารู้จักกัน แต่คู่นั้นกลับกลายเป็นเข้ากันได้ แต่งงานกันเป็นเรื่องเป็นราวก็มี

เดวิดเคยคุยเรื่องนี้กับแม่ ท่านบอกว่าความผิดพลาดที่ว่าอาจเชื่อว่าพรหมลิขิตก็ได้ แม่เขามักจะมองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องโรแมนติคไปเสียหมด

“อู๊ย!”

เพราะมัวแต่คิดถึงแม่ ชายหนุ่มจึงไม่ทันเห็นว่าทำไมจู่ๆ จินตนาถึงได้ล้มลงไปกับพื้น พอได้ยินเสียงอุทาน และมองไปยังต้นเสียงเขาก็พบว่าเลซาฯ หญิงคนแรกของตนลงไปนั่งตะครุบกบอยู่บนพื้นเสียแล้ว และที่สำคัญ...ชิปกระป๋องเธอแตก!

กระป๋องสีดำที่แยกออกจากกันทำให้ผู้ชายทุกคนที่อยู่在那นั้นเห็นชัดเจนว่าเธอสวมชั้นในสีขาว

เดวิดนิ่ง ตะลึง ก่อนมองไปรอบๆ เขาเห็นผู้ชายเกือบทุกคนจ้องสิ่งที่เขาเกือบจะสายตาไม่ได้ตาเป็นมัน จ้องแล้วยิ้ม จ้องแล้วหันไปซุบซิบกัน แต่ไม่มีใครสักคนมีน้ำใจจะเตือนหญิงสาวว่าตอนนี้เธอกำลังกลายเป็นนางโชว์โดยไม่ได้ตั้งใจ

ส่วนผู้หญิงที่ยืนอยู่รอบๆ ยิ่งแล้วใหญ่ ต่างพากันหัวเราะ ชี้ชวนให้มอง และซุบซิบนินทา แต่ไม่ช่วยเพศเดียวกันเลยสักนิด

เห็นแบบนี้แล้วเดวิดผู้ถูกแม่สอนให้เป็นสุภาพบุรุษยอมไม่อาจทนได้ เขารีบถอดเสื้อนอกออกแล้วเดินเข้าไปหาจินตนาซึ่งตอนนี้ลุกขึ้นมายืนตรง เชิดหน้า ทำเป็นไม่สนใจผู้คนที่มองและหัวเราะเธออยู่

จินตนาสะดุ้งและหันไปถองศอกใส่ใครบางคนที่อยู่ ก็เอามือมาโอบรอบเอวเธอ

“โอ๊ย!”

คนที่บังอาจโอบเอวเธอร้องลั่น ทูตลงไปกองกับพื้น เมื่อจินตนาหันไปมองก็พบว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คนที่เธอไม่รู้จัก เอ๊ะ...จะบอกว่ารู้จักได้ไหม ในเมื่อเธอเคยติดอยู่ในลิฟต์กับเขา คู่กันก็หลายเรื่อง แต่ไม่ได้ถามสักคำว่าเขาชื่ออะไร

“คุณ!” จินตนาชี้หน้าผู้ชายที่นั่งอยู่กับพื้น มือข้างหนึ่งของเขาถือเสื้อนอก อีกข้างยกขึ้นกุมตาซึ่งน่าจะ...โดนศอกของเธอเข้าไปเต็มๆ และยังมีอีกสิ่งทีตกอยู่บนพื้นข้างตัวเขา...แว่นกรอบดำอันใหญ่ยักษ์

“ตายแล้ว!” หญิงสาวอุทานก่อนช่วยพยุงชายหนุ่มขึ้นจากพื้น จากนั้นก็ถามว่า “เป็นอะไรโรมากรีเปล่า ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ แต่คุณมาเล่นบ้าๆกับฉันก่อน ออๆ ก็มาโอบเอวกัน ฉันตกใจ”

พอพูดถึงการโอบเอว เดวิดซึ่งยังลืมหาของที่โดนศอกไม่ขึ้น น้ำตา

หรือก็ไหลพรากๆ จึงรีบเตือนยายศอกแหลมจินตนาว่า “ชิปคุณแตก เอา
เส้นผมปิดไว้ก่อน”

จินตหราเบิกตากว้าง ปล່อยมือที่พุงแขนผู้ชายซึ่งรู้จักแต่ไม่รู้ชื่อ
เอาไว้ทันที แล้วเอื้อมไปด้านหลังกระโปรง วางมือห่มะลงบนส่วนซึ่ง
เปิดรับลมมาไม่รู้ว่ามีนานแค่ไหนแล้ว

เธอมองไปรอบกาย เห็นผู้คนหัวเราะขำกันใหญ่ชนิดไม่อาจปกปิด
ความขบขันเอาไว้ได้อีกต่อไป หญิงสาวหน้าแดงก่ำ ทั้งอายและโกรธจน
ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี

หญิงสาวดึงเสื้อนอกสีดำของชายคนนั้นมาซ้อนทับกระโปรงตัวเอง
แล้วใช้แขนเสื้อผูกเอาไว้ มือเธอสั่น อับอายจนมองหน้าใครไม่ได้ สิ่งที่อยู่
ในสมองตอนนี้คือต้องรีบไปจากที่นี่ ไปไหนก็ได้

พอคิดหาทางออกได้จินตหรากรีบดึงมือผู้ชายใจดี แต่ได้รับผล
ตอบแทนของความเป็นไปเต็มตาออกจากบริเวณนั้นทันที

ที่ที่จินตหราพาผู้ชายคนนั้นมาคือร้านขายกาแฟซึ่งอยู่ชั้นแรก
ของอาคารเจ็ดชั้นนั่นเอง ปกติแล้วร้านที่ขายกาแฟแก้วละเป็นร้อยแบบนี้
ไม่มีทางได้เงินเธอเด็ดขาด แต่...วันนี้หญิงสาวยอมเสียเงินเพื่อหนีอาย

โธ่...จะมีใครจำหน้าเธอได้ไหม แล้ว...วันนี้เธอสวมกางเกงในตัวไหน
มา จินตหรามีกางเกงในที่มีรูตรงกันอยู่หนึ่งตัว แต่เธอไม่ยอมทิ้งเพราะคิด
ว่าแค่รูเล็กๆ อยู่ในร่มผ้าแบบนี้ใครเขาจะมาเห็น

เธอไม่น่าประมาทเลย!

หญิงสาวแตะเสื้อนอกที่นั่งทับอยู่ บอกจากสัมผัสไม่ได้เหมือนกัน
ว่ากางเกงในที่สวมมาวันนี้มีรูหรือไม่ หน้าเธอเหมือนคนใกล้จะร้องไห้เต็ม
แก้ว แต่ทันทีที่เงยหน้าขึ้นมองผู้ชายที่นั่งสุดปาก น้ำตาไหลพรากอยู่ตรง
ข้าม แล้วจินตหรากรีบเปิดกระเป๋าสะพายและส่งผ้าเช็ดหน้าให้เขาแทน
เพราะดูท่าเขาคงต้องการใช้มันมากกว่าเธอ

“เป็นยังไงบ้างคุณ ตาแตกไหมเนี่ย ไป...” เธอเกือบบอกให้เขาไปโรงพยาบาลแล้ว แต่ถ้าขึ้นไปหญิงสาวก็ต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เขา นะสิ

โธ้ย! ทำไมถึงได้ชวยรับอรุณแบบนี้ละ

“คงไม่ถึงแตก แต่เจ็บตรงกระบอกตาด้านบน”

“ขอไข่ต้มมาคั้งๆ มะ เผื่อจะดีขึ้น”

“ไข่ต้ม?” เติวิซงกับวิธีการรักษาแบบที่เขาไม่เคยได้ยิน ไม่เคยรู้มาก่อน

จินตหราพยักหน้า “ใช่ ฉันเคยดูในละครจีนโบราณ เวลาเขาฝึกวิชากันแล้วซำ เอาไข่ต้มร้อนๆ มาคั้งๆ เดียวก็ดีขึ้น”

ละคร...ละครอีกแล้วเหวอ คราวนี้เป็นละครจีนโบราณเสียด้วย เติวิซงถอนหายใจให้แก่ความคิดและความเชื่อของผู้หญิงที่จะมาเป็นเลขาฯ เบอร์สองของตน ชายหนุ่มมองเธอทั้งที่ลืมตาได้เพียงข้างเดียว แต่มองอย่างไรก็เห็นไม่ชัด สายตาเขาสั่นมาก ถ้าไม่มีแว่นก็มองอะไรเบลอไปหมด นอกจากจะเอาของสิ่งนั้นมาจ้องใกล้ๆ

แว่นกรอบดำของเขาวางอยู่บนโต๊ะ แต่มันมีสภาพไม่สมบูรณ์เสียแล้ว ขาแว่นข้างหนึ่งหลุด แล้วเขาจะทำอย่างไรดีละ จะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรถ้าไม่มีแว่น วันนี้มันต้องออกไปรับประทานอาหารกับผู้ใหญ่เสียด้วย

“ผมว่า...อาการเจ็บรอสักพักคงดีขึ้น แต่...แว่นผม”

จินตหราหลบตามองแว่นที่ขาหลุดออกจากตัว แว่น...แพงไหมนะ “ฉันจะรับผิดชอบเองค่ะ”

“จริงๆ คุณไม่ได้ผิด ผมน่าจะบอกคุณก่อนเข้าไปจับเอวแบบนั้น”

สาวซึ่งกิริยาพยักหน้าทันที “จริง ฉันก็ว่าที่จริงฉันไม่ได้ผิดอะไรนะ ผู้หญิงคนไหนถูกใครไม่รู้มาโอบเอวก็ต้องตกใจและทำแบบฉันกันทั้งนั้นแหละ” เธอเห็นผู้ชายตาเดียวขมวดคิ้วมุ่น เขาคงไม่พอใจกระมังที่เธอ

ปฏิเสธความรับผิดชอบแบบนี้ “แต่ถึงฉันไม่ผิดก็จะรับผิดชอบ ไม่ต้องห่วง
น่า แวนนี่ เดียวฉันจะซ่อมให้”

“คุณซ่อมได้หรือ” เติวิชมองไม่เห็นว่แวนหักแบบไหน รู้แต่ว่า
ตัวแวนกับขาแวนแยกออกจากกันเท่านั้น

แวนที่อยู่ตรงหน้าเขาถูกจินตนาตึงไปแล้วพลิกๆ ดู เติวิชหรีตาลง
หวังจะมองให้ชัด แต่ภาพตรงหน้าก็เบลอละเอียดจนเขาบอกได้เพียงว่าเธอ
กำลังมองแวนอยู่

“ฉันว่าฉันซ่อมได้นะ ว่าแต่คุณชื่ออะไร ทำงานอยู่ชั้นไหน แผนก
ไหนล่ะ ฉันซ่อมแวนให้คุณเสร็จแล้วจะได้เอาไปคืน”

“ผมหรือ” เติวิชกะพริบตาปริบๆ พยายามมองหน้าเลขาฯ เบอร์
สองของตนที่จุนบัดนี้ยังไม่รู้เลยว่าเขาเป็นเจ้านาย “ผม...ทำงานอยู่ชั้น
เจ็ด”

“อู๊ย ชั้นเดียวกันเลย แต่เอ๊ะ ทำไมฉันไม่เคยเห็นคุณ คุณเพิ่งเข้า
มาทำงานใช่ไหม” จินตหราออกจะตื่นเต้นเมื่อเธอจะมีเพื่อนที่อยู่บนชั้น
เจ็ดเสียที

ตอนที่หญิงสาวเข้ามาทำงานด้วยสัญญาเพียงแค่สามเดือน ไม่ค่อย
มีใครบนชั้นนั้นสนใจเธอ บางคนมองด้วยหางตาด้วยซ้ำ เธอจึงจำเป็นต้อง
ต้องผูกมิตรกับเหล่าแม่บ้านและเพื่อนต่างชั้นแทน

“ผมทำงานที่นี่มานานแล้ว ผม...เติวิช เป็นเจ้าของที่นี่ เป็นเจ้านาย
ของคุณ”

จินตหราทำแวนที่อยู่มือตกลงบนโต๊ะ ดวงตาเบิกกว้าง ปากอ้า
ค้าง มือชี้ไปที่ผู้ชายตาเดียว ชายที่แม้วันนี้จะไม่ดูโกโรโกโส แต่นายคนนี้
เนียนะ...ซีอีโอ

“คุณนะหรือ เจ้านายฉัน!”

5

ไม่ผิดแน่ ผู้ชายที่ตอนนี้เกาะแขนเธอและปล่อยให้หญิงสาว
นำทางราวกับเขาเป็นคนตาบอดคือเจ้านายจริงๆ

ที่จินตหราไม่รู้แน่ก็เพราะหลังจากลิฟต์เปิด เธอพาเขาเดินไปตามทาง
มุ่งสู่ห้องทำงานของเจ้านาย บรรดาพนักงานสาว ๆ สวย ๆ ซึ่งแต่งตัวแต่ง
หน้าประชันกันสุดเดชประเทศไทยก็ปราดเข้ามาไหว้เขากันยกใหญ่ โดย
ทุกนางไม่ลืมทิ้งสายตาไม่พอใจใส่เธอซึ่งทำหน้าที่เป็นไม้เท้าให้ ‘คุณเทวีช
กานนท์วิวัฒน์นะ’ คนนี้ด้วย

แต่คิดหรือว่าจินตหราจะสนใจพวกพนักงานเก่าที่เคยดูถูกและ
รวมหัวกันไม่คบเธอ หญิงสาวเซ็ดหน้า มองตอผู้หญิงพวกนั้นอย่างไม
ยอมแพ้ เหวี่ยงมาก็เหวี่ยงกลับ คิดว่ากลัวเธอ! เธอจะถูกลมองว่าเป็นเพียง
ของที่อยู่ผิดที่ผิดทางมาเกือบสองเดือนแล้ว มันถึงเวลาที่พวกชะนีเหล่า
นั้นจะรู้เสียทีว่า ถ้าอยากมาอ้อยเจ้านายเธอนะก็ต้องผ่านด่านเธอไปก่อน
นะยะ

อี! แม่จะขัดขวางเสียให้สาแก่ใจไปเลย

เธอพาเจ้านายไปส่งถึงเก้าอี้ทำงานของเขาและรีบสั่งญญา “ไม่เกิน
สิบนาทีที่คะ รับรองว่าได้ทั้งไข่ต้มและแวน”

“เออ...” ตอนนี้เทวีชลิ้มตาได้ทั้งสองข้างแล้ว แต่หางตาข้างขวายัง

มีรอยซ้ำขนาดเท่าศอกของผู้หญิงที่ยืนทำท่าซึ่งขังตรงหน้า “ผม...ขอแค่
แว่นพอ ส่วนไข่ต้มไม่ต้องก็ได้ครับ”

“อู๊ย ไม่ได้สิคะ ดิฉันทำคุณเจ็บก็ต้องรับผิดชอบ เห็นดิฉันเป็นแบบ
นี้ แต่ไม่เคยเอาเปรียบใครนะคะ”

“แต่ผมไม่ต้องการจริงๆ ครับ”

เมื่อเจ้านายปฏิเสธเด็ดขาดแบบนี้ จินตหราก็พยักหน้า “ได้คะ
ไม่เอาไข่ก็ไม่เอา กรุณาขอสักครู่ค่ะ...สิบนาที ดิฉันจะนำแว่นมาส่ง จับเวลา
ได้เลยค่ะ” พุดจบเธอก็เดินชวยเท้าเร็วๆ ออกจากห้องทำงานไป

โต๊ะทำงานที่เคยเป็นของเธอ ตอนนี้มีเลขาฯ คนเก่าซึ่งไป
ต่างประเทศกับนายกลับมาประจำการแล้ว เมื่อครู่ก่อนพาเจ้านายเข้าไป
ในห้อง จินตหรากับเจ้านายก็หยุดทักทายคุณเลขาฯ ซึ่งช็อกติดศักดิ์นินด่น้อย
แต่ตอนนี้เธอคงต้องทำความรู้จักกับรุ่นพี่ให้มากขึ้นเสียแล้ว

ในสายตาของจินตหรา เลขาฯ กิตติศักดิ์คนนี้น่าตาทำทางดูดี ทั้ง
หล่อ ขาว ตี เรียกว่ารูปลักษณ์แบบนี้สะดุดตาสาวน้อยสาวใหญ่แน่นอน
และเพียงแค่มิ้มซึ่งมอบให้เธอก็กำลังเดินไปหา จินตหราก็พอเดาได้อีกว่า...
เขาน่าจะเจ้าชู้ใช้เล่นเสียด้วย

จินตหราเดินจากห้องนายมาหยุดหน้าโต๊ะกิตติศักดิ์แล้วยิ้มผูกมิตร
“สวัสดีอีกครั้งนะคะ คุณกิตติศักดิ์ ฉันทินตหราค่ะ”

“สวัสดีครับ” เขาตอบรับพร้อมยิ้มให้เธอ ดวงตาป้างป้างเป็นประกาย
“เรียกผมว่ากอล์ฟก็ได้ครับ ยินดีที่เราจะได้ร่วมงานกัน”

“ค่ะ มีอะไรเรียกใช้ได้เลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ แต่สีหน้าบ่งบอกว่าอยากพูดอะไรอีกหลาย
อย่าง ถ้าโทรศัพท์บนโต๊ะไม่กรีดเสียงขึ้นมาเสียก่อน ชายหนุ่มหล่อเนี้ยบ
มองสาวสวยตรงหน้าด้วยความเสียดาย ทว่าหน้าที่ต้องเป็นหน้าที่ เขาจำ
ต้องทำหน้าที่ของตัวเองก่อน

เห็นหนุ่มหล่อ ท่าทางเจ้าชู้ แต่เอาเข้าจริงก็เอาการเอางาน ไข่จะ
เหลาะแหละ จินตหราก็โล่งอก

เธอน่ะค่อนข้างจะมีอคติกับผู้ชายหน้าตาดีและเจ้าชู้ ซึ่งนายกิตติ-
ศักดิ์ก็อยู่ในจำพวกผู้ชายที่หญิงสาวเกลียดพอดี หวังเหมือนกันว่าถ้าเขา
มาจีบหรือมาเกาะเกาะ เธออาจทำงานที่นี่ได้ไม่ทน ทว่าพอเห็นอีกฝ่าย
ทำงานอย่างตั้งใจแบบนี้ ก็คิดว่าคงพอพูดกันได้ พอทำงานร่วมกันได้

เวลางานก็ขอให้เขาสนใจแต่เรื่องงาน ส่วนในเวลาส่วนตัวก็ทางใคร
ทางมัน เท่านั้นเธอกับเขาก็คงทำงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น

จินตหราเดินกลับมายังโต๊ะของตนซึ่งอยู่คนละฟากกับโต๊ะของ
กิตติศักดิ์ เมื่อวานตอนถูกเชิญออกจากงาน โต๊ะตัวนี้ยังไม่มีเลย แต่วันนี้
กลับมาตั้งอยู่ตรงนี้พร้อมเครื่องใช้สำนักงานพร้อมสรรพ

บนโต๊ะมีคอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง ปากกา ยางลบ โทรศัพท์ อินเตอร์-
คอม วางเรียงอยู่แบบเดียวกับโต๊ะของกิตติศักดิ์ไม่มีผิด ดูแล้วจินตหรา
ก็พอเดาออกว่า คงเป็นกิตติศักดิ์นั่นเองที่เป็นคนจัดโต๊ะทำงานนี้ให้เธอ

แล้ว...มีสกอตซ์เทปใหม่

จินตหราทำงานที่นั่นมาเกือบสองเดือน เธอคุ่นชินกับโต๊ะทำงาน
พอควร ดังนั้นพอเปิดลิ้นชักฝั่งขวาชั้นที่สองเธอก็พบสิ่งที่ต้องการ

เอาละ...เธอพร้อมที่จะซ่อมขาแว่นให้เจ้านายแล้ว ดินะที่เขาปฏิเสธ
ไข้ตัม ไม่อย่างนั้นคงต้องร่นวายตัมไชน่าดู

เดวิสมองแว่นที่อยู่ในมือ และยกมันขึ้นดูใกล้ๆ ก็พบว่า...ขาแว่น
ที่หักถูกพันด้วยสกอตซ์เทปใส

นี่นะหรือการซ่อมของเธอ

“ลองสวมดูสิคะ ดิฉันว่ามันโอเคแล้วนะคะ” จินตหราคะยั้นคะยอ

เพราะต้องใช้ตาในการทำงาน แม้ฝีมือการซ่อมของเธอมันจะ...แย่
เหลือทน เดวิสก็จำต้องสวมแว่นนั้นแต่โดยดี

โลกของเขากลับมาแจ่มชัดเหมือนเดิมแล้ว และเห็นจินตนาที่ยืนยิ้ม
อยู่ตรงหน้า เอวเธอยังมีสูทของเขาผูกอยู่ ทำให้ชุดทำงานดูพิลึกพิลั่น
ชอบกล

นี่เธอไม่คิดจะไปซื้อกระโปรงมาเปลี่ยนแล้วคืนเสื้อให้เขาหรือ

“คือ สูทของผม...”

ผู้หญิงคนนั้นจับสูทซึ่งผูกอยู่บนเอวทันที “ขอบคุณที่ให้ยืมนะคะ
ดิฉันจะซักแล้วเอามาคืนคุณทีหลังค่ะ”

เมื่อเธอพูดดักคอแบบนี้แล้วจะให้ देखทำอะไร แม้บายนีเขา
จะต้องไปพบผู้ใหญ่ ควรสวมสูทไป แต่...เอาเถอะ เตียวให้คนขับรถกลับ
บ้านไปเอาสูทตัวใหม่กับแว่นสำรองมาให้ก็ได้

ว่าแต่...เลขาฯ คนใหม่ของเขาคนนี้ดูเหมือนจะยากจนมากกว่าที่
คิดเอาไว้เสียแล้ว เธอตระหนักดีเหนียวเกินกว่าผู้หญิงคนใดที่เขาเคยรู้จัก
เรียกว่ารักษาเงินแต่ไม่รักษาภาพลักษณ์ก็เห็นจะไม่เกินไป นั่นแปลก...
แปลกมากจนชายหนุ่มจนกว่าผู้หญิงแบบนี้ก็มีอยู่ในโลกด้วยหรือ

ผู้หญิงที่เคยเข้ามาในชีวิตเขาในช่วงสองสามปีนี้ ทุกคนล้วนเป๊ะ
เวอร์จนหาที่ติไม่ได้ทั้งนั้น เนื่องจากแม่เขาต้องการสะใภ้ที่สมบูรณ์แบบ
ที่สุด จึงค้นหาแต่ระดับหัวกะทิมาให้เลือก

รูปสวย รวยทรัพย์ นับวิชา มารยาท ซาติผู้ดี มีศีลธรรม

นั่นคือสโลแกนที่แม่ยึดเป็นหลักในการเลือกสะใภ้ ฟังๆ ดูก็เป็น
ลักษณะที่ดีของผู้หญิงซึ่งเหมาะจะมาเป็นแม่เรือน เป็นแม่ของลูก ทว่า...
แม้ผู้หญิงพวกนั้นจะดีงามสมกุลสตรีขนาดไหนก็ดูดีเฉพาะภายนอกเท่านั้น
เมื่อเขากับเธออยู่ด้วยกันตามลำพัง ผู้หญิงพวกนั้นมักจะรุกใส่เขาทุกคน

ทุกคนทำเหมือนว่าถ้า देखกับเธอไม่มีความสัมพันธ์ทางกายก็จะ
มัดเขาไว้ไม่อยู่ และเพราะพวกเธอจึงจะจับเขาเอาไว้ด้วย...ร่างกาย
ชายหนุ่มจึงยิ่งหนีหัวซุกหัวซุน ไม่อย่างนั้นความลับของเขาต้องถูกเปิดเผย
ด้วยผู้หญิงแสนดีของแม่แน่

พูดถึงความลับ...ทางร่างกายเขา มันแสดงอาการเป็นครั้งแรกเมื่อเกือบสี่ปีก่อน ตอนนั้นเทวิซยังอยู่ที่อเมริกา ทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งตามสาขาที่เรียนมานั่นคือวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ เขามีหน้าที่หาจุดบอดและช่วยพัฒนาโปรแกรมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ชายหนุ่มหมกมุ่นอยู่กับมัน ทำงานจนลืมไปว่าเขามีเดดครั้งสุดท้ายเมื่อไร

ชีวิตเขาเหมือนผูกติดอยู่กับหน้าจคอมพิวเตอร์ กินอยู่ตรงนั้น บางทีก็นอนอยู่ที่นั่น

ขณะที่การงานกำลังก้าวหน้า ชีวิตส่วนตัวกลับถอยหลังลงคลอง แม่ที่แสนเป็นห่วงและตามมาเยี่ยมเขาถึงวอชิงตัน อยู่กับลูกชายสามเดือนแล้วตัดสินใจยื่นคำขาดให้เขากลับเมืองไทย ไม่เช่นนั้นจะตัดแม่ตัดลูกกัน

เขามีแม่เพียงคนเดียว เพราะพ่อซึ่งเป็นแพทย์ด้านหัวใจเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว เทวิซรู้ว่าวันใดวันหนึ่งถ้าเขาไม่กลับเมืองไทย แม่ก็ต้องย้ายมาอยู่กับเขาที่นี่ แต่ไม่รู้เท่านั้นเองว่าวันนั้นจะมาถึงอย่างรวดเร็ว และ...เขาถูกบังคับให้ลาออก ให้กลับเมืองไทยแบบด่วนจี๋ชนิดไม่ให้ตั้งตัวกันเลย

เพราะชายหนุ่มเป็นบุคลากรที่มีค่า บริษัทจึงไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แคให้ย้ายที่ทำงานไปยังเมืองไทยเท่านั้น

อาการของโรคน่าอายเกิดขึ้นครั้งแรกในงานเลี้ยงอำลา คืนนั้นเขาเมาพอสมควรจนเพื่อนร่วมงานหญิงคนหนึ่งต้องขับรถมาส่ง

แต่...เธอไม่ได้ไปส่งที่บ้าน กลับพาไปที่บ้านของตัวเอง และตั้งใจจะเขมือบเขาทั้งตัว

เทวิซเป็นเด็กเรียน เกิดมาเคยมีแฟนอยู่ไม่กี่คน เรียกว่านับนิ้วได้... ด้วยมือข้างเดียว กับผู้หญิงคนนี้เขารู้จักเธอมาสามปีแล้ว เธอเป็นคนสวยและเก่งจึงมีผู้ชายตามจีบเสมอ แต่ชายหนุ่มไม่ได้ชอบเธอ สเปกเขาถึงอย่างไรก็ชอบผู้หญิงไทย ตัวเล็กๆ ไม่ต้องมีอะไรมากมาย ต่างกับผู้หญิงคนนี้นี้อัป

เธอเป็นสาวสวยเชื้อสายลาติน ผิวเข้ม ตาคม รูปร่างราวกับนางแบบ

ในนิตยสารผู้ชาย

สวย เซ็กซี่มาก แต่ไม่ใช่แบบที่เขาชอบ

กระนั้นก็เถอะ แม้จะไม่ชอบพออะไร แต่สังคมอเมริกัน ไม่ชอบกัน
กันนอนด้วยกันได้ ดังนั้นเมื่อเธอรุกเข้าใส่เขาด้วยการเปิดฉากกอดและจูบ
ก่อน เตรีซจึงตอบสนองอย่างไม่คิดอะไรมาก เนื่องจากมันกินานแล้วที่เขา
ห่างจากเรื่องพรรคนี้

แรกๆ มันก็ดูเด็ดกว่าปกติที่เขาชอบอยู่แล้ว แต่น่าตกใจมากขึ้น
เมื่อเธอพาไปที่เตียงและใช้กุญแจมือล็อกข้อมือเขาไว้กับหัวเตียง

จากนั้นเธอก็ใช้เล็บกรีดไปตามหน้าท้องเขาจนสับสน ตามด้วยการ
กัด

ตรีซพยายามตอบสนองบทรักร้อนแรงระคนเจ็บปวดนี้อย่างสุด
ความสามารถ แต่...สุดท้ายเขาก็สู้ไม่ไหว ไม่ว่าเธอจะพยายามอย่างไร
มันก็ยกธงขาวโดยสลบไม่ยอมฟื้น

เขายังจำแหวดาดูถูกเหยียดหยามของหญิงสาวได้เมื่อเธอมองส่วน
ที่ปกเปียกไม่ยอมขยับนั้น ยังจำริมฝีปากแดงๆ ที่บิดเบี้ยวเพราะความไม่พอใจ
ได้ และจำประโยคที่อยู่ในฝันร้ายซึ่งตามติดเขามาหลายปีได้ทุกคำ

‘เพราะแบบนี้เอง ยูถึงไม่เคยเด็ดกับสาวคนไหน ที่แท้ยูก็ทำไม่ได้
ยูมันไม่ใช่ผู้ชาย มีไอ้มันเอาไว้แค่นั้น เสียเวลาไ้อจจริงๆ’

ผู้ชายที่ถูกผู้หญิงดูถูกเขารู้สึกอย่างไรกัน สำหรับตรีซแล้ว...เขา
อายจนแทบอยากฆ่าเธอทิ้ง เธอจะได้ไม่นำเรื่องน่าอายนี้ไปเล่าให้ใครๆ
ฟัง แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้ทำอย่างใจคิด สิ่งที่เขาทำคือนั่งเงยบๆ หันหน้าไป
ทางอื่น ไม่กล้ามองผู้หญิงที่ขับรถไปส่งตนที่บ้านโดยไม่ชายตาแลเขาก็
แม้แต่แวบเดียว

ตรีซไม่รู้ว่าเธอเอาเขาไปโพนทะนาเช่นไรบ้าง เพราะรีบกลับเมือง
ไทยกับแม่ทันที แล้วพยายามลืมเรื่องนี้ พยายามหลอกตัวเองว่าที่มัน
ไม่สำเร็จก็เพราะเขาไม่ได้รักเธอ และไม่ชอบเซ็กซี่ในรูปแบบที่เธอเสนอให้

แบบนี้

เพราะมันไม่ใช่ เขาก็ทำเธอไม่ได้! ใช่...มันต้องเป็นแบบนี้แน่ เขาไม่ได้ผิดปกติ!

หลังจากกลับเมืองไทยไม่นาน แม็กก็แนะนำผู้หญิงซึ่งสวยและดีพร้อมให้ชายหนุ่มรู้จัก ด้วยอายุเขาดอนนั้นอยู่ในวัยที่พร้อมจะคบหาใครอย่างจริงจังเพื่อแต่งงานแล้ว และเธอก็ดีดี เขาก็คบหากับหญิงคนนั้นด้วยความเต็มใจ

เธอชื่อน้ำตาล สวย อ่อนหวาน ช่างเอาอกเอาใจสมชื่อ ครอบครัวยกี้ร่ำรวย มีหน้ามีตา มีทุกอย่างครบครันจนเขาคงเธอไปไหนใครๆ ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าช่างเหมาะสมที่สุด

เดวิดชอบเธอนะ และรู้ว่าเธอก็ชอบเขา พวกเขาคบกันเกือบสองปีทุกอย่างดีงาม เหมาะสม กระทั่งคืนหนึ่งเขาไปส่งเธอที่ห้อง และหญิงสาวเชิญให้ขึ้นไปดื่มกาแฟกันก่อน

แม้ชายหนุ่มจะไม่ค่อยสนใจเรื่องผู้หญิงนัก แต่ก็เชื่อว่าจะไม่รู้ความหมายของสะพานซึ่งเธอทอดมา อาจตะขิดตะขวงใจเล็กน้อยเมื่อเธอเป็นฝ่ายเชิญชวนก่อน ทว่าเดวิดก็ลืมมันไปเพราะคิดว่านี่มันสมัยใหม่แล้ว ผู้หญิงหรือผู้ชายล้วนเท่าเทียมกัน ใครเริ่มก่อนก็ไม่น่าใช้ปัญหา

แต่...มันกลับเป็นปัญหาขึ้นมาเสียได้ เมื่อน้ำตาลแสนหวานกลับมีบทรักที่ไม่หวานดังชื่อ เธอค่อนข้างเร้าร้อนและจัดเจนเสียใจเดวิดตกใจ

ใช่ว่าเขาจะถือสาเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิง สมัยนี้ใครจะมานั่งถามหาเยื่อพรหมจารีกันอีก ทว่า...ลีลาของเธอบอกเขาว่า น้ำตาลไม่ธรรมดาเลย เธอรุก กล้า และทำให้เขาเห็นเค้าหน้าของใครคนหนึ่งซ้อนทับเมื่อเธอขยับขึ้นคร่อมเขา

นาที่นั้นเองที่อารมณ์พิศواسหุดหาย เดวิดตกใจเมื่อเห็นใบหน้า น้ำตาลกลายเป็นหน้าของสาวลาตินซึ่งเคยดูถูกเขาเอาไว้ ส่วนที่เพิ่งเริ่มต้นตกลงทันที และทันทีที่ปฏิบัติภารกิจทางร่างกายเขาเป็นเช่นนั้น เดวิดก็

ลนลานหนีลงจากเตียง รีบสวมเสื้อผ้าและออกจากห้องนั้นโดยมีเสียง
น้ำตาดำตามหลัง

หูเขาคงแว่ว เพราะได้ยินเสียงเธอเหมือนเสียงผู้หญิงคนแรกที่ทำให้
เขาลืมตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

เดวิดลงไปนั่งสงบสติอารมณ์อยู่ในรถพักใหญ่ มองสิ่งที่ตื่นขึ้นมา
สั้นๆ ก่อนจะหลับลงไปอีกอย่างเป็นกังวล ทำไมมันถึงได้เป็นแบบนี้ เขา
ไม่เข้าใจ และอับอายเกินกว่าจะไปหาหมอเพื่อใหช่วยเหลือ

หลังจากเกิดเรื่องน่าอายนั้นแล้ว น้ำตาลกับเขาก็ยังฝืนคบกันต่อ
เธอพยายามเข้าหาเขาทุกวิถีทาง แต่ทุกสิ่งในกายเขา...ไม่ตื่น มันหลับสนิท
จนชายหนุ่มกลัวว่าเธอจะรู้ว่าเขาไม่มีความสามารถ ดังนั้นเดวิดจึงต้อง
ตัดสินใจเลิกกรากับเธอในที่สุด

ผ่านผู้หญิงคนแรกไปก็มีคนที่สอง สาม และสี่ตามมาเรื่อยๆ แต่
เดวิดพยายามรักษาระยะห่างเพื่อดูว่าความสามารถของเขาคืนมาหรือยัง
ว่าทุกอย่างยังคงสงบเงียบเหมือนทะเลไร้คลื่น

ดูเหมือนเขาจะกลายเป็นคนหย่อนสมรรถภาพทางเพศไปแล้ว
ทั้งที่อายุยังไม่ถึงสามสิบเลย

เขาเครียด อาย ไม่ต้องการให้ใครรู้ จึงเริ่มวางตัวให้ห่างจากผู้หญิง
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

แต่ยิ่งวางตัวห่าง ผู้หญิงกลับยิ่งวิ่งเข้าหา มีบางคนพยายามรุก
อย่างไม่มีเยี่ยงอายนจนเขาหวาดผวไปหมด กลัวเหลือเกินว่าวันหนึ่งเรื่องที่
ตนไร้ความสามารถนั้นจะมีผู้คนรู้ และเมื่อนั้นเขาจะอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไร

เดวิดพยายามทำงานให้หนัก ใช้งานเป็นเครื่องมือบอกทุกคนว่าเขา
ยุ่ง จึงไม่มีเวลาสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนไหน ไม่ใช่ว่าไม่สามารถสาน
สัมพันธ์ได้

ทว่าพอเวลาล่วงเลยหลายปีเข้า ก็เริ่มมีข่าวออกมาว่าเขาอาจไม่
แมนเสียอีก ข่าวนั้นทำแม่ร้อนรนและเที่ยวหาผู้หญิงมาให้ลูกพิสูจน์ความ

เป็นลูกผู้ชาย

‘โธ...แม่ไม่รู้ แม่ไม่เข้าใจแต่ แต่ไม่ได้เป็นเกย์ แต่...แต่ก็ไม่ใช่ผู้ชายปกติ!’

ตอนนี้เทวีชเริ่มมั่นใจแล้วว่าโอกาสที่เขาจะกลับไปเป็นทะเลที่มีคลื่นลมปกตินั้นคงยากเต็มทน ถ้าไม่มีคลื่นมาสามปีแล้ว มันก็คงต้องเป็นแบบนี้ตลอดไป

พอเขาทำใจได้ก็เริ่มหาทาง หาวิธีที่ดีเพื่ออำพรางความผิดปกตินี้ จากสายตาของผู้คน รวมถึง...คนที่สำคัญต่อเขาที่สุดอย่างแม่ด้วย

หนทางที่ชายหนุ่มพอคิดออกคือ หาผู้หญิงสักคน คนที่เข้าใจเขา และรับได้กับการมีสามีที่...ไร้ความสามารถบนเตียง แต่มีเงินมากมายพอที่จะแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่ขาด

แต่ใครล่ะ...ใครกันจะเป็นคนที่เหมาะสมกับตำแหน่งนั้น

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ดิฉันขอตัวนะคะ”

เสียงของจินตนาตั้งเทวีชให้กลับคืนสู่โลกความจริง และเบื้องหน้าเขาคือเธอ...ผู้หญิงที่ยากจน มีภาระ และรูปร่างหน้าตาดีพอที่จะทำให้ลูกเขาเกิดมาแล้วหน้าตาน่าเอ็นดู

“คุณเทวีชคะ”

“อ้อ” เทวีชเกือบสะดุ้งเพราะเสียงเรียก “ไม่มีอะไรแล้ว คุณไปเถอะ ขอขอบคุณสำหรับวันนี้”

“ยินดีค่ะ”

เธอไปแล้ว ไปพร้อมกับความคิดว่า... ที่ไม่รู้ว่าเขาคิดได้อย่างไร จะให้คนที่เพิ่งรู้จักเพียงสองวันมาเป็นเมีย มาเป็นแม่ของลูกเขานี้ซะ

ประสาทไปแล้ว!